

DJURGÅRDAREN

JUBILEUMSNUMMER

1891—1926

DEN KINKIGA TVÄTTFRÅGAN

löses enklast genom

Centralbadets Tvättinrättning

Tel. N. 14 56 Ring så hämta vi. Tel. N. 154 96

ETT BAD PÅ FÖRMIDDAGEN

i

CENTRALBADET

verkar uppiggande hela dagen.

Bassänger med salt kristallklart vatten.

IDROTTSBIBLIOTEKET

TVÅ NYA DELAR:

G. DYHLÉN:

Skidlöpareutbildning

Rikt illustrerad med seriebilder efter film. Kapten G. Dyhléns instruktionsbok fyller ett länge känt behov. Framställnings-sättet är på ett helt annat sätt åskådligt än vad föregående böcker kunnat åstadkomma. Varje tempo i en rörelse finnes avbildad med förträffliga illustrationer (förstoringar av filmbilder) och kommenteras utförligt i texten.

ERIK BERGVALL:

Simhopp

Utgiven under auktorisation av Svenska Simförbundet. Rikt illustrerad med seriebilder. Ovanstående arbete är av vår kanske främste simmarexpert, Stadionchefen, *utarbetat i samarbete med och på uppdrag av Svenska Simförbundet.* Det utmärkta illustrationsmaterialet, bestående av seriebilder av de olika rörelserna, kommer att bli fastställt såsom *internationellt instruktionschema.*

Förut utkomna vinteridrottsböcker:

G. DYHLÉN: Skidlöpningens allmänna grunder 2. —, inb. 3: 50
G. DYHLÉN: Skidlöpning i fjällen 2. —, » 3: 50
A. PALM: Konsttäkning på skridskor 2. —, » 3: 50
W. BERGLUND: Hastighetsökning på skridskor 2. —, » 3: 50
S. ALMKVIST: Bandy 2. —, » 3: 30

SVENSKA ANDELSFÖRLAGET, STOCKHOLM

BÄSTA INKÖPSKÄLLA

FÖR SJUKVÅRDS- OCH GUMMIVAROR

ALLA SLAG

Särskilda butiker för damer och herrar.

Endast högsta kvalitetsvaror föras.

SJUKVÅRDSMAGASINET PERFEKT

Innehavare Ernst Lönn

SVEAVÄGEN 96 - STOCKHOLM

STADIONHOF

100 VALHALLAVÄGEN 100

God mat, gott kaffe!

Rekommenderas

paketerade

MEJERISMÖR

är hygieniskt förpackat
och av högsta kvalitet

För återförsäljare:

Telefoner: 7041, Norr7041

MEDALJER & PLAKETTER

av standard-
modell stän-
digt på lager

*Ingen
stanskostnad*

SPORRONG & CO.

Kungsgatan 17

Stockholm 1

N:o 1-12 1926	ÄGARE: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING ANSVARIG UTGIVARE: J. C. N. AV KLERCKER REDAKTÖR: DOUGLAS OLSSON	18:DE ÅRGÅNGEN

VÄRNA MEDLEMSBLADET!

Här är den nu äntligen — den 18:de årgången — blygsamt inrymd i ett enda nummer men likväl en länk i den långa kedja av medlemsblad, som började smidas för aderton år sedan.

Många gånger har smeden under denna långa tid varit nära att tröttna under sitt tunga arbete, några gånger ha utvilade händer gripit släggan och friska vindar blåst liv i glöden, men ständigt har länk fogats till länk, medlemsblad lagts till medlemsblad, en fortlöpande kedja, täljande om djurgårdsdåd och djurgårdsbragder — men även om hälsosamma motgångar.

Få föreningar kunna blicka tillbaka på en sådan historia som Djurgårdens, få klubbars medlemmar ha i samma grad som djurgårdarna förmånen av det moraliska stöd, *traditionen* onekligen skänker.

Vi sporras av föredömet av tidigare generationer djurgårdare — vilka gävo en speciell klang åt orden djurgårdsenergi och djurgårdskraft — vi glädjas åt de framgångar våra nu aktiva inregistrera.

Djurgården har under de 35 gångna åren vuxit ut till en stor familj. Djurgårdarnas dådkraft och aktivitet ha sökt sig utlopp i många riktningar, och många skilda sektioner ha bildats. Gemensamt ha vi dock alltid namnet, historien — medlemsbladet.

Slå därför vakt kring medlemsbladet. Låt det bli ett sammanhållande band mellan sektionerna. Låt alla våra idrottsmän (och idrottsflickor) genom det känna, att de bakom sig ha hela djurgårdsfamiljen, att vi alla glädjas åt deras framgångar och deltaga i deras motigheter. Ty Djurgården är en enda stor familj.

Det har likväl höjts röster, förmenande att medlemsbladet ej har någon större mission att fylla. Ett grundfälskt och oövertänt påstående. Ekonomiska svårigheter kunna visserligen skapa pessimism, och vår ekonomi är tyvärr ännu sådan, att varje utgift måste vägas två gånger, men medlemsbladet är en alltför viktig faktor för klubbandan, för samhörighetskänslan, för att få äventyras.

Värna därför medlemsbladet. Visa nu då styrelsen beslutat *sälja* "Djurgårdaren", att Du förstår orsaken till denna åtgärd, att Du inser betydelsen av en föreningens egen tidning, att Du är intresserad av dess regelbundna utkommande.

Och kedjan skall växa med ännu många länkar.

Doug.

DE 35 ÅRENS HÖVDINGAR

J. G. JANSSON

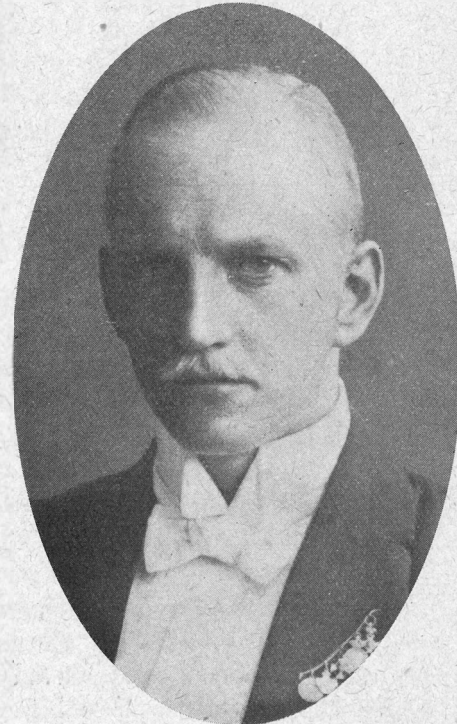
O. RYLANDER

N. A. HEDJERSON

G. H. ANDERSSON

C. HELLBERG

B E R N S ' S A L O N G E R

*Angenämaste Middags- & Supélokale * Piniakoffs populära Kapell & Lindqvists berömda Dragspels-Orkester & Jazzband »Kom å Blås»*

ETT GLÄNSANDE GENOMBROTTSÅR

Vilken vågar mäta sig med Djurgården i en allround-match?

Jubileumsårets oemotsägliga Djurgårds-framgångar på snart sagt alla de idrottsliga fronter, å vilka vi kämpa, kunna gott och väl motivera den utmaning, vilken ligger i rubriken här ovan. Man kommer troligen att påbörda oss en icke ringa grad av övermod — — — all right, kom då också an och bevisa i handling påståendets ohållbarhet, vårt nedgörande i en verkligt "bred" idrottslig kamp!

Ja, bredd är just vad vi nu mer än någonsin ha på vår verksamhet. Vi ha gått segrande ur striden om Stockholms Idrottsförbunds belöningspris till främsta allround-klubb. Den segern skulle ha blivit än mera markant, om poängbasen gjorts ännu mera omfattande, inkluderande grenar som t. ex. fotboll, bandy, ishockey, boxning och brottning. Här är visserligen kalkylen lagd, så att den i främsta rummet favoriserar särdeles vittfamnade Djurgården (skridskosporten, som vi alls inte idka, är dock inbegripen i det nu gällande "belöningsprogrammet"), men de konkurrenter, som känna sig missgynnade, få gärna för oss räkna med för dem bättre poänggivande idrottsarter. Hellas skulle kunna tjäna på simning, Hammarby på rodd, cykling och atletik, Fredriks-

hof på bowling (där vi dock inte äro alldeles borta!) samt en och annan av de andra på ping-pong. Ridning, segling, golf, tennis och skytte skulle inte inbringa så mycket, där skulle specialklubbarna ta rubb och stubb.

Vår *allmänna* idrott har inte kunnat undanpetas, trots att vi ännu sakna några klart lysande stjärnor. Inomhushoppen förde oss upp till en mycket hedrande andra-placering (i vinter ämna vi bli nr 1!) och en lång skara lovande ungdomar tillsammans med gamle oförbrännelige Calle Jahnzon (men minus Sörländer) höllo oss högt uppe även efter "stora" utomhus-D. M.

I *bandy* och *ishockey* ha vi blott Göta och Linnéa att räkna med av våra verkliga allidrotts-medtävlare, i *fotboll* endast Linnéa.

I *boxning* ha vi, både när det gäller juniorer och seniorer, visat oss övermäktiga Linnéas och specialklubbarnas män.

I *brottning* stå vi som nr 1 med endast specialföreningar som närmaste konkurrenter.

Skidlöpning, i backe och terräng (med damer), dominera vi i hög grad,

orienteringslöpning likaså (specialisten Skogis undantagen), ehuru vi i denna många gånger chansfyllda sport naturligtvis alltid ha att se upp med alla de övriga storklubbarna, främst Hellas.

Och *bowling* är som sagt inte främmande för oss.

Vilken annan förening kan visa så stor och så gedigen mångsidighet?

Här har visserligen endast räknats med stockholmska motståndare, men var någonstans ute i landet finns den sammanslutning, som skulle med segerutsikter kunna uppta striden med oss? Norrlänningarna skulle naturligtvis klå oss i skidlöpning, och söder- och sydväst-ifrån kunna vi överfyglas av topparna inom brottning och fotboll, men med det verkliga mångkampsprogrammet uppslaget anse vi oss inte behöva böja oss för någon i hela Sveriges rike.

Djurgårdens idrottsbyggnad är bred och stark — det är vad vi i första rummet velat fastslå. Måhända har stridshandsken slungats av, när vi slagit ut med vår segervissa näve, och någon känner sig träffad därav på de ömtåliga tårna. Vi kunna i så fall endast ordinera ett liktornsplåster: tag upp handsken! *Mr X.*

DJURGÅRDEN MOT ALLSVENSKAN!

När den som skriver denna fotbollsbetraktelse summerade ned intryck och händelser kring 1925 års säsong i den styrelseberättelse, som föredrogs vid senaste årsmötet, tillät han sig, efter att ha konstaterat hur våra starkt spända förhoppningar på ett "A-laget redivivus"

snöpligt blivit sprängda av ett kämpafriskt Sundbyberg och en hångrinande otur, att trots allt fortfarande låta hoppets gnistaglimma:

"— — — men fastän olyckan ramade rakt ned på oss, och reflexionerna kring lagets chanser i den äro —

och penninginbringande Allsvenska Serien endast visade sig vara utopier. böra vi inte hänga läpp så förtvylat. Det kommer ju flera år, och äro bara humöret och viljan i hausse, så alltid blir det väl något år *vårt!*"

Ett fotbollår har sedan dess förflutit, och man törs nu nästan på-

stå att detta varit det efterlysta — vårt. Man behöver inte bara se på raden av vackra serie-segrar och det faktum att Djurgårdens A-lag under hela 1926 inte förlorat mer än två tävlingsmatcher (1—2 mot Kamraterna i D.M. och 0—1 i serien mot Derby), man bör även ta i betraktande lagets moraliska genombrott, spelarnes obetvingliga lust att komma framåt delvis uppåt, då man fröjdar sig åt det vinkande perspektivet: Tillbaka till Allsvenskan!

Efter två års lusigt och till synes viljelöst framsående i Östsvenskan har metamorfosen kommit med blixtrande plötslighet och framkallat en sällhet utan like i förenings- och anhängarkretsarna. Djurgårdssupporters, som länge gått omkring och skyltat med minner som skulle de redan dväjas i den eviga skärseldens pina, ha åter fått färg och friskhet över sig och puta ut med magarna. . förlåt, bröstasig. . som om hela sta'n och en god bit av omgivningarna vore deras. På Söderbergs surrar ånyo det otvungna snacket, och Petsén berättar mellan måleriskt skildrade barnomsminnen från Borås vännen och trätobrodern Söderqvist fördubbla sig på, att Djurgården har det skarpaste fotbollaget på den här sidan ekvatorn, och att Uruguay på den andra sidan inte heller har så mycket att säga till om. Förresten tycks hela Stockholm i en hast ha fått djurgårdsintressen, t. o. m. J. A. Karlsson viftar särdeles vänligt med ekorrsvansarna, när han berättar för vem som vill höra på om Stockholms tredje lag i storserien. Och ute "i bygderna" låter det inte sämre. Läste vi inte nyss om, hur de församlade örgrityarna vid under rättelsen om vår seger över Derby utbringade ett leve för Djurgården, som de livligt hoppades få tampas med i nästa Allsvenska.

Lyckliga äro vi djurgårdare, och

lyckligast av oss alla skulle väl Knutte Sandlund kunna känna sig, om det nu inte vore så att han anfrättes av denna höggradiga nervositet, som är kännetecknande för många stora män i ledande och ansvarstygnd ställning. Ännu har inte den gode Knutte kunnat sitta och se på en seriematch som A-laget spelat i höst, och man kan ta för givet att han inte kommer att sova lugnt en enda natt på hela vintern bara av grubblerier över hur vårmatcherna skola avlöpa. Så ömmande är vår klockarfar om sina bollarbarn, och inte kan han hjälpa att vänner och bekanta falskeligen misstänka, att bakom den dystert veckade fältherrepannan dvälja sig endast tankar och bekymmer för protesterade växlar och allt annat livets sattyg. Men när drivorna smält och Djurgården, som vi alla tro och hoppas, väl hunnit med att hämta ytterligare 8 östsvenska poäng samt dessutom med två ordentliga vinstnitar kvarnaglat Eskilstuna-City i de lägre serieregionerna, få vi säkerligen se Knutte le i kapp med vårsolen, medan han svänger om i en yster pas de quatre med gamle fotbollordföranden Ekberg.

Författaren har av redaktören för detta utomordentliga medlemsblad allvarligt tillhållits att icke tynga ned bidraget med statistiktorra data, namn och siffror. Han vill därför endast åt eftervärlden bevara upplysningen om, hur Djurgårdens duktiga A-lag av 1926 sett ut. Mannarna från mål till vänster ytter ha hetat: Karl Pettersson; Birger Danielsson (kapten), Carl Andersson II; "Greven" Gösta Andersson, Hugo Söderström, Helge Hagberg; "Agge" Haglund, Josef Strömberg, Thure Fröberg, Oskar Palm och Georg Ehmke. Dessa ha bildat den slutliga ordinarie elvan. Då och då ha andra män fått biträda, såsom Olle Eckerström och Ivar Andersson (backar), Einar

Larsson, Sune Andersson, Ernst Carlberg, Gösta Dahlberg och Karl Liliequist (forwards).

Inalles har A-laget spelat 39 matcher under säsongen, varav 31 vunnits, 3 blivit oavgjorda och 5 förlorats. Målkvoten är 108—44. I Östsvenskan ligger laget vid höstsäsongens slut på första plats med 3 poäng tillgodo på närmast följande konkurrent, envisa Linköpings-Derby. "Seriefinalen" mot detta lag den 31 oktober får väl betraktas som säsongens mest spännande djurgårdsmatch. Den dagen var det inte bara Sandlund som darade i byxorna inför utgången; var man kom i det välbesatta Stadion såg man bleka, ängsliga ansikten. Själva gamla härdade "Luckan" Ingmanson vibrerade åtskilligt på målet, där han stod som ledare för den talrikt uppmobiliserade klacken. Men minerna ljusnade betydligt och Stadion blänkte som en leende Stomatol-annons eller Rolfaffisch, när domarens pipa förkunnade slutet och det visade sig att klackens klämmiga

"Förra gången fick vi drag,
men det blir revansch idag.
Heja! Djurgår'n Heja!"

hållit vad de lovat. Med 1—0 (genom Ehmke) var dagens bekymmer bragt ur världen.

Innan slutpunkten sättes i detta lilla fotbollbidrag, som minst av allt, på grund av ovan anförda skäl, kommit att bli en årsöversikt, torde det vara på sin plats att giva en eloge åt B-laget, vilket med kläm och energi och ibland dundrande braksegrar hemförde Stockholmsseriens klass I. Vi skola hoppas, att det inte är sista gången vi notera en dylik glädjande tilldragelse.

Och så till sist må alla djurgårdslag mellan A och Ö känna sig som adressater till en hjärtlig tillönskan om ett Godt Nytt Fotbollår 1927!

Mr. X.

BUDKAVLEN

"Äntligen!" var det nog mer än en djurgårdare, som var frestad att utbrista när han nåddes av meddelandet att D. I. F. erövrat budkavlemästerskapet 1926.

Det var första gången på fem år som denna eftersträvansvärda titel ånyo belades av djurgårdare, inget under således att segern var efterlängtd. År efter år hade vi stackars föreningsentusiaster vallfärdat till Enskede, Stallmästaregården, Djursholm eller ännu något annat ställe i förhoppningen att få hälsa djurgårdiska budkavlemästare, och varje gång hade vi fått vända besvikna hem.

Och nu i år då vi stodo och värmede oss framför Killanders stockvedsbrasa på Baggens is och vändade på Joel och timmarna blevo allt längre och längre, då var det som man av gammal vana skulle börja misströsta och tro att även denna gång någon olycksdecimeter skulle skilja oss från segern.

Men det stod annorlunda skrivet i stjärnorna! Då de första männen åkte in mellan marschaller och jubel var det djugårdarna, och därmed var den första djugårdssegern i budkavle på fem långa år ett faktum.

Dessförinnan hade deltagarna fått vara med om en tävlan mer spännande och rik på detaljer än de flesta, där den slutliga segern var den välförtjänta belöningen för ambition och segervilja.

Till tävlingen som åktes över sträckan Saltsjöbaden—Hemfosa—Tumba—Saltsjöbaden hade Djurgården anmält 3. lag, vilka uppnådde placeringarna 1, 6 och 9 resp.

Föret var icke över sig, på morgonen föll nysnön, och gjorde glidet kärvt. Ur orienteringssynpunkt däremot var dagen glänsande, då den hårda skaren, som fanns inun-

der, gjorde möjligt att överallt slå in i terrängen och lämna landsvägarna ifred.

Starten gick kl. 9,35 fm. och Djurgårdens män på första sträckan voro O. B. (Bollner), Strokirck och Snellman. Ledningen togs genast vid starten av Strokirck, som i rasande fart helt syntes ge sig åkningens tjusning i våld, glömmande både tid och omständigheter, någonstädes i närheten av det finska landet och sedan havet friska brisar haft sin kalmerande inverkan måtte han erinrat sig den väntande Nobbe, kanske fick han se budkavlen och började leta sig fram mot växeln, dit han även så småningom anlände.

Under tiden hade O. B. i spetsen för det övriga sällskapet över sjöarna dragit sig ned mot Tyresö för att därefter över Kalffjärdens vikar och Stensjön fortsätta fram till de skogsstigar, som föra upp till första kontrollen, det lilla torpet, Klafkällan, som samtidigt passerades av g man.

På den följande sträckan ned mot Österhanninge började löparna sprida sig och välja olika vägar. O. B. synes här ha gjort en fellöpfung för att istället löpa så mycket mer glänsande på sista sträckan, Österhanninge—Hemfosa, dit han till sin egen glada förvåning anlände som första man kl. 1,32,41.

På mellansträckan, som endast var 2 mil, med kontroller i Djupkärr och Himmelsboda voro förstalagets män, Bartel och Blomberg, vilka efter välförrättat värv kunde överlämna kaveln till slutmännen med ett till 13 minuter ökat försprång före närmaste lag, vilket till allmän överraskning visade sig vara DIF:s tredjelag, där Rimfors med reserven Nyholm gjort en verkligt förstklassig löpfung. Bästa djurgårdare på distansen blevo dock andralagets

män Nobbe och Bror Karlsson, som hade tillfredsställelsen att på denna sträcka föra upp sitt lag från 16 till 9 plats.

På den avgörande sträckan slutligen voro första lagets män Joel och Kalle Lind. Sträckan, som var av det mera lättorienterade slaget gick utan mellankontroller direkt till Saltsjöbaden. Joel gick fint och drog hårt hela tiden tydligen fast besluten att ta revansch för alla tidigare försmädliga nederlag och att det under denna hans vällovliga iver inte bar av till "körka" det sörjde Kalle Lind för, som svarade för orienteringen, och att Joel uppskattade denna Kalles insats, det visade han genom att strax framför det vinkande målet åt Kalle överlämna äran av att föra D. I. F:s segerkavel i mål. Det var den gamle mästarens erkännande åt ungdomens insats i dagens tävlan. Segern blev överlägsen, 32 min. före närmaste lag. Andralaget låg även fortfarande väl framme. Axel Karlsson blev till och med bästa djurgårdare på distansen, några sekunder före Joel och Kalle samt sin egen reserv Westman.

Vad som framför allt frapperar ur djurgårdssynpunkt vid årets budkavle, är ungdomens kraftiga insats, kommande till synes icke blott i förstalaget utan kanske än mer i de både övriga lagen. Andralagets män på de båda sista etapperna gjorde ju samtliga glänsande prestationer och detta lag kunde med jämnare män på första sträckan hotat själva förstalaget. Djurgården förfogar nu över en hel stab unga goda budkavleåkare och det är ingen överdriven optimism att tro på ett definitivt slut på den downperiod som alltförlänge kännetecknat den mest traditionstyngda av alla djurgårdsidrotter. **Vidi.**

SKIDSÄSONGEN SOM GICK

Detta är berättelsen om djurgårdarnas insats i årets skidsäsong, säsongen som trots dåliga snöförhållanden verkligen kunde genomföras. Till en början såg det mer än tröstlöst ut, men så kom slutligen några snöfall undan för undan.

Låt oss för ett ögonblick gripas av tävlingsraseriet och följa våra bästa grabbar i spåren och backarna.

Evert Haag vann

säsongens första tävlan som gick den 20 december. 13 man åkte den 12 km. långa banan och förutom Evert visade Ala Lindström god form och Gerard Carlsson goda framsteg.

Joel träder in på arenan.

Den 27 december hölls den andra klubbtävlingen. Vilda rykten hade sipprat ut om Joels och Kalle Lindhs halvårslånga träning och de slogo även de övriga ganska eftertryckligt. Joel slog Kalle med 2 minuter och Evert med ytterligare 2. Föret var dåligt och blev än sämre de följande dagarna men den 3 januari hittade Joel

Snö vid Aspudden.

Kalle Lindh och Joel hade gått upp en ganska svår bana och Joel visade även sina anlag som banläggare. Han hälsade oss i ett högstämt tal välkomna ut i naturen och

meddelade banans sträckning, som var synnerligen invecklad och krånglig, men han tröstade oss dock med orden: "För övrigt är det bara att följa mig." Banläggarna vunno även denna gång överlägset över det andra folket.

Snö även vid Duvnäs.

Med stora vedermödor lyckades man arrangera tävling även den 6 januari. 25 man startade och ordningsföljden mellan de bästa blev den gamla vanliga med undantag av att Bertil blev trea.

Sickla—Saltsjöbaden

var nästa tävlan. 34 startande släpptes i väg på glansisen vid Sickla och tävlingen blev ganska intressant. Joel vann på 1.04. Ala överraskade och slog Kalle Lindh med 2 sekunder, 4 minuter efter Joel. Gerard gick utomordentligt och slutade som fyra i hela samlingen och överlägsen ungdomssegrare. Hans tid var 1.10. Gunnar Tandberg vann oldboys och bland de andra överraskade Blomberg och lilla Borg. Ester Hedjersson slog fru Sandström och Greta var ej långt efter.

Gerard Carlsson till eliten.

Djursholmsstafetten var säsongens första tävlan då man fick en jämförelse storklubbarna emellan. Intresset var på högspänn, ty Järila

skulle rycka fram som Stockholms bästa skidklubb, så var förutsagt, men våra grabbar visade att den titeln vill vi behålla. Gerard var dagens överraskning och gjorde en överdådig löpning på första sträckan, Gunnar Tandberg gick tappert, trots en bryten skida, på andra, Kalle Lindh uppfyllde de förhoppningar vi ställde på honom, och Joel avslutade tävlingen i ettrigaste humör. Kungsgårdens vältränade pojkar kunde vi dock ej hindra att taga vandringspriset för alltid. I andralaget åkte A. H. finfint på sista sträckan, höll undan för Wicklund i Göta, och laget blev överraskande sexa.

Tvåmiln.

Distriktmästerskapet å 2 mil gick i Saltsjöbaden den 25 januari. Töväder och nysnö förstörde glidet och våra chanser. Joel blev 2:a och Kalle Lind 4:a. Isaksson kompletterade det segrande laget och andralaget tog hem även tredje lagpris.

I Falun

vann Roland Berglund samma dag, trots otränning, backlöpningen före Bång m. fl.

De återstående längdmästerskapen gingo söndagen därpå och blevo kanske ej för oss så framgångsrika, som vi vågat hoppats. Joel

Supéra på Ekegårdh's!

Dans Måndagar och Torsdagar

PABANS POPULÄRA ORKESTER

Innehavare Gustaf Berg

blev slagen med några sekunder på tremil och laget svek, men våra ungdomars insats i tävlingarna var dock en verklig tröst. Barthel blev femma på sexmilen, Gerard tog sitt mästerskap för juniorer och tillsammans med Ekdahl och Särnblad bergade han lagpriset. Det satte vi värde på. Till slut dominerade våra damer enmilen ganska ordentligt och fru Sandström, Ester och Greta vunno lagpriset.

Fiskartorpsdagen.

Främjandets nationella kraftmätning mellan backlöparna, då programmet brukar upptaga 90 % djurgårdare. Så var det också i år. Rylander lät sig dock ej imponeras och slog våra grabbar av vilka A. H. hopade bäst, I klass III åkte Holger Schöön fint. Om några år hör den pojken till vårt elitgarde.

Saltsjöbadsdagen

blev som vanligt en livlig skidsöndag, som började på morgonen och slutade med sista tåget vid midnatt. Lönn från Bollnäs tog för året den gamla värdefulla Saltsjöbadskan- nan och kombinerade tävlingen vanns, som det anstår, av norrmännen. Nisse Lind friskade bäst i backen.

Joels bravad

Gräddan av världens bästa storrännare samlades under Nordiska Spelen vid Saltsjöbaden. I detta umgänge kom Joel i gamla tag och gjorde ett av sina grannaste tremilslopp. Han gick ut i hårdaste fart, gick upp den före startande

Haakonsen och kämpade en hård strid med denna loppet ut. Sexa blev han i den hårda konkurrensen, 10 sekunder före den tippade Lindgren. Det var Joels bästa prestation i vintras.

Lidingöspelen

återuppstod i år efter en tids vila och mycket djurgårdsfolk medverkade. Naturligtvis med framgång. På de två största silversakerna, Lidingö Trafik A.-B. vandringspris för fyrmanlag på 30 km. och John F. Larssons vandringspris för damer, ritade vi vårt föreningsnamn.

Nordiska Spelens högtidliga avslutning.

I Spelens backtävlingar gjorde de våra ej en sådan insats, som vi haft anledning att hoppats på. Det bör räcka med att nämna att Nisse Lind kom trea, Menotte sjua och A. H. elva Menotte blev tia i kombinerade tävlingen.

Till kringelstaden

for så gott som hela backlöparegänget söndagen därpå. Det blev mycket kringlor i den väldiga backen, men också vackra hopp. Nisse Lind var värst i backen och Paus i kombinerade. Isaksson och Schuman kom närmast i båda grenarna. Samma dag gick budkavlen, som fått äran av särskilt referat på annat ställe i detta nummer.

Rubb och stubb i Hammarbybacken.

Distriktsmästerskapet blev närmast en klubbävlan. Bertil, som alltid hoppar bra på distriktet, vann före Berglund och Nisse Lind och

i den kombinerade tävlingen blev ordningsföljden Isaksson, John Jonsson och Bertil. Det plockades åtskilligt med poäng på Stockholms Idrottsförbunds allroundpris.

S. M.

En utvald samling av våra backlöpare jämte Joel foro upp till Luleå och återvände med lagmästerskap i både backe och kombinerad. Bertil, A. H., Ala och Isaksson hette mästarna. Joels placeringar blevo ganska blygsamma, men i själva verket gjorde han dock fina åkningar, trots att hans form var försämrad av stark förkylning.

Ala Lindström for till Sundsvall

den 21 mars. Han skötte sig fint, vann kombinerad och blev andre man i backen.

Sista föreställningen.

Klubbmästerskapet gick i isföre vid Saltsjöbaden, där en rak bana på 1½ mil åktes fram och åter med gemensam start. Det artade sig till en spännande kamp mellan Joel och O. B. men på hemvägen gick Joel ifrån och mot slutet fick O. B. släppa fram Kalle Lind och Blomberg. Femma blev Strokirk. I Juniorklassen åkte Gerard och Nordström dött lopp. Detta hände den 21 mars och så gick ridån för årets skidsäsong.

Men när detta läses har åter flingorna börjat irra i luften och repetitionerna ha börjat för nästa spelöppning. Må det bli en ny, än mer glänsande och givande säsong.

Nen.

Tävlings-Skidor

Lapalainen L. A. Jonsson
Arbrå

Tävlings-Stavar

Ovalt lindat handtag
Tonkin-, Bambu-, Asp-

Skid-Skor

Becksömsydda Norrlandspjäxor
Äkta Norrlandspjäxor, osulade
Näbbskor med filt

IDROTTSMAGASINET

BIRGER JARLSGATAN 5, STOCKHOLM

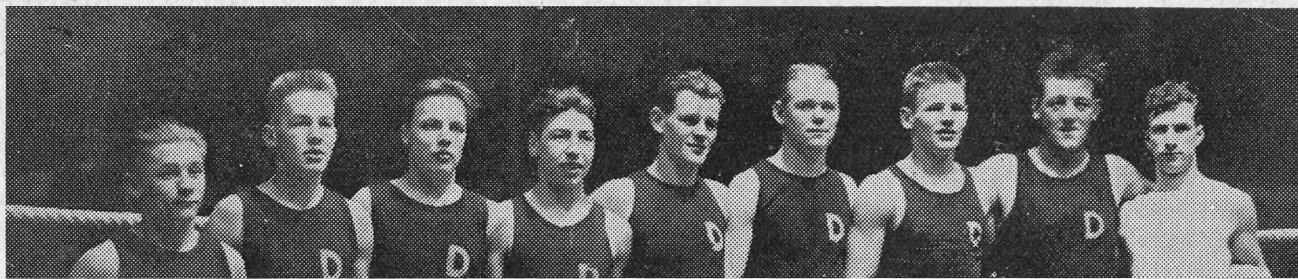
Största specialaffär

Specialitet:

Vintersportartiklar

Telefoner:

Norr 88 25, Norr 88 26

DJURGÅRDENS TRIUMFÅTTA MOT LINNÉA

Från vänster: *John Pihl, John Rydberg, Sven Säfstrand, Harry Wolff, Oscar Kjällander, Axel Eriksson, Nils Ramm och Gustav Magnusson.* Längst till höger ledaren, tränaren och sekonden *Konte Johnson.* (De kursiverade namnen äro de som »gjorde» segern)

DJURGÅRDEN N:R ETT I BOXNING

Äntligen!

Låt oss kort och gott konstatera faktum: Djurgårdens hopp och strävan att nå den absoluta toppen bland Sveriges boxningsklubbar har jubileumsåret 1926 gått i uppfyllelse. Djurgården är bäst!

Någon skall kanske komma och säga, att påståendet ger ifrån sig en odör av det egna berömmet, men i så fall återstår det för denna "någon" att försöka klagöra vår manifestations överord.

Vilken arbetsintensitet, glädje och gamman strömmar inte emot en, om man en måndags-, onsdags- eller torsdagsafton gör en visit i den lilla intima klubblokalen vid Döbelnsgatan. Konte Johnson har verkligen förstått att popularisera sina träningsmetoder. Inte ligger det något av infernalisk proffsslughet bakom Kontes arbetssystem, utan allt går i gemytets och den rena amatörismens tecken. Där gnor Konte själv i ett hörn och assistenten Ragge Rosberg i ett annat, och en oöverskådlig hop pojkar, från små, små 35-kiloglin upp till bastantaste Gurra Magnus-mastodonter, fara omkring i virvlande träningsdans under tonerna till ett par virtuosmässigt trakterade drängkammarorglar. Det är i första hand denna oemotsägeliga *trevnad* i läget, naturligtvis i förning med de lika obestridliga *result.* Konte kan peka på, som dragit

och dagligen drar nya, friska rekryter till boxargardet — Djurgårdens livgarde, skulle man vilja kalla det.

Med samma anda fortbestående behöva vi aldrig släppa vår soliga första plats inom boxningssporten!

Trots tre svenska mästerskap och en hel del annat smått och gott i pris- och framgångsväg torde väl dock segern i klubbmatchen mot Linnéa värderas högst av årets bragder. Den triumfen ha vi väntat på i många år, och när den nu äntligen kom, trettondagen, med de ojävigt markanta siffrorna 5—3 efter en tapper kamp av våra slagna motståndare, är det naturligt att glädjen var översvallande på vårt håll. Efter detta goda dagsverke ansågo vi oss ha råd att uppleva en festafton, en sådan där vi hade känslan av *fest* i ordets verkliga bemärkelse. Och i den aftonen tummades det på, att det vunna övertaget icke skulle släppas i brådrasket. Det vill starka nypor till att behålla det, ty Linnéa med glupsk revanchhunger är fruktansvärt.

Här nämndes tre svenska mästerskap. *Oscar Kjällander, Nils Ramm* och *Gustav Magnusson* hette mästarne i weltervikt, lätt tungvikt och tungvikt resp. John Pihl hade varit n:r 4, om inte ett i olyckan spräckt ögonlock hade stoppat honom i semifinalen, och Harry Wolff kunde ha utökat mäs-

tarraden till fem, om inte ett underbart domslut efter en förkrossande överlägsen extrarond hade ihopkokats av ett par skumögda herrar i det allsmäktiga tremannrådet vid domareborden.

Flera framgångar:

Ivar Petterssons seger i flugvikt vid svenska juniormästerskapen, där Djurgården framgångsrikt försvarade vandringspriset till bästa förening:

segrar i klubbmatcher mot Örnen (5—3) och Uppsala I. F. (4—4);

segrar för samtliga tre svenska mästarne i landskampen mot Tyskland, som mycket tack vare dessa djurgårdares vackra insats slutade i svensk favör med 5—3;

segrar och framstående placeringar i diverse inhemska tävlingar av vårt yngre garde med namnen *Pettinelli, Wikblad, Johansson* = "Småland", *Thorén, Hansén* och *Harry Gustafsson* bäst bevarade i krönikörens minne, och så vidare.

Den nyss började säsongen, vilken vi räkna fr. o. m. våra egna lyckade Tranebergsboxningar i september, har börjat fint. Nya män, som äro att hoppas mycket av, ha trätt fram: *Niels Eriksson*, "Djurgårdens nye Ramm", som han fått heta från visst presshåll, med fruktansvärd slagkraft och vana att vinna på knock out; *Carl Sjöstrand*, ett nytt "norrlands-

DJURGÅRDARE JAG MÖTT

Erik Pallin:

De första djurgårdare, jag såg och mötte, var nog Friberg och Einar Olsson i fotbollslaget, som spelade mot Gävle idrottsförening om Rosenska fotbollspokalen i början av 1900-talet. Friberg beundrade jag alldeles särskilt för hans säkra spel på vänsteryttern, men jag tyckte inte om honom. Jag var nämligen icke djurgårdare ännu då, utan i stället jämförelsevis nyligen född i Gävle.

Jag är visserligen alltjämt född i Gävle, men det är längesen, och så har man själv blivit djurgårdare, så att nu har jag ingenting emot Friberg.

Nästa djurgårdare jag stötte på, var det likadant med. Jag beundrade honom, men tyckte inte om honom. Han besegrade inga *andra* gävlebor utan mig själv. Han hette Ekberg och slog mig i den tidens gångtävlingar. Gud vad han gick! Men en gång hade jag lärt in en ny stil och gick ifrån honom genast i starten; Idrottsparken. Att någon gick ifrån Ekberg hade man inte varit med om då, och det blev alldeles tyst i parken. Men det dröjde naturligtvis inte länge, förrän det kom ett par kontrollanter rusande efter mig — förmodligen var det långa Stenberg, då för tiden utan skägg. Jag blev varnad och föll tillbaka, Ekberg gick förbi. Dock fick jag så god tid på 5000 m. som 24.30 (gör om

Gud och hela världen tycks ha stött samman med djurgårdare och behållit något litet minne av detta sammanträffande.

"Djurgårdare jag mött", som ursprungligen var ämnad som rubrik över en press-enquête, ser ut att kunna bli en permanent samlingsrubrik för djurgårdshistorier från fordom och idag, ett band mellan olika generationer djurgårdare.

Välkommen med historier om djurgårdare Du mött?

Redaktör Erik Pallin börjar här raden av berättelser.

det, den som kan) och erhöll som andra pris A. I. K:s vackra silvermedalj i blått och gult band. Jag skulle tro detta var år 1900.

Jag tänkte på de tiderna och min vän Ekberg härom dagen, när jag efter 25 års vila ställde upp till en ny gångtävling till Djursholm mellan lag från Idrottsbladet och Stockholms Dagblad. Det var märkvärdigt, vad det kändes likadant som förr. Icke minst dagen efter. St. D. fick smörj, men själv var jag belåten, ty dels hade jag fått så god tid som 45 min., dels slog jag den andre i tävlingen deltagande djurgårdaren med en halv minut.

Att slå en annan djurgårdare är ju i och för sig ingen särskild glädje,

vikt, liksom *Percy Almström*, en pigg flugviktsgrabb. Och många andra, som det här skulle bli för långgrandigt att räkna upp.

Detta var ett litet prov på det Djurgården som kommer.

— — —

Stora uppgifter vänta vår boxningssektion. Blott några dagar efter det detta skrives göra vi vår första internationella 8-mannamatch mot kombinerat köpenhamnslag med den ledande danska klubben Spartas främ-

men se han var min son. En stark och tränad 20-åring.

Många djurgårdare har jag stött ihop med sedan den första tiden, t. o. m. en gång i Amerika, nämligen Danielsson, som, när han fick höra, att jag var djurgårdare, blev så glad, att han skjutsade mig i sin bil från en stad till en annan och därmed gjorde mig en stor tjänst.

Men av alla D. I. F:are jag träffat här hemma, har jag måhända lärt mig skatta högst en del av dem jag *inte* känner, varken till namn eller utseende. Jag syftar därvid på dem, som man mött som kontrollanter ute i skogarna. Dem beundrar jag oerhört — dessa idrottsmän, som offra sig för de andra, offra sin tid och utsätta sig för obehag. Och utan tack. Man ser dem ett ögonblick, man slänger fram ett kort, får en upplysning, är kanske snäsigg för att det inte går fort nog och försvinner för att inte ägna dem en tanke vidare.

Nå, för min del försöker jag alltid komma ihåg att säga ett "tack för i dag" åt dem, och vilka idrottsmän äro bättre än de förtjänta därav? Vad vore idrotten utan sådana idealister — som uppoffra sig för sina föreningar?

Bland djurgårdare jag mött minns jag helst och även högst dessa tysta, för mig mestadels okända röster i de djupa skogarna.

sta män som stomme. Sedan följer vår internationella 3-dagarsturnering d. 4—6 december, då så framstående gäster som Italiens landslag och europamästaren Thyge Petersen väntas hit. I svenska junior- och seniormästerskapen skall Djurgården lägga sitt tungt vägande ord, och last but not least skola vi ej glömma den 6 januari 1927. Den dagen smäller det på nytt emot Linnéa.

Mr X.

DU ÄR VÄL VIKING

Jag minns när jag som junior och skolpojke drogs med i idrottens virvlar. Hur jag lärde mig känna idrottsmän och fick mina favoriter och hur jag lärde mig värdera de många klubbarnas insatser. Jag minns också hur jag drogs till den förening jag tillhör, Djurgården. Jag såg ofta djurgårdare. Ja, jag såg dem varhelst en tävlan gick av stapeln, och såg dem gnistrande av stridslust. Jag såg dem på fotbollsplanerna, jag såg dem i den friska leken i skidbackarna och jag läste om stolta skidbragder och spännande äventyr. Det var ett ord, som jag då ofta mötte i sportpalterna och som jag kom att fästa mig vid. Djurgårdsenergi. Energi . . . ! Är det ej en av de största och vackraste egenskaper idrotten uppodlar hos sin utövare. Viljan att nå målet. Att föra striden till slut och ej giva upp förrän den djärvaste förhoppning är infriad. Att stärka viljekraften är väl ett syftemål mer naturligt än något annat och det gick igen när jag såg djurgårdare tävla. Jag har alltid beundrat män, som med den sega viljan pressat sig till seger och därför blev jag imponerad av djurgårdarna och deras förening. Jag längtade att få bära dess klubbfärger och jag slöt mig till familjen.

Så säger man nu att den gamla djurgårdsenergin försvunnit. Åh nej det har den ej. Man märker den ofta och det har man särskilt gjort i år, jubileumsåret.

Jag minns väl Joel, hur envist han kämpade med Haakonsen på Nordiska Spelens 30 km. hela loppet och hur han vann med några sekunder. Jag tänker på när jag såg Grundberg överträffa sig själv på juniormästerskapen. Jag minns Nisse Ramm hur han med trasig hand kämpade sig fram till sitt

mästerskap. Jag glömmer aldrig ishockeylagets duster och hur det slog sig fram till mästerskapet över tippade favoriter. Jag minns Gerard Carlsson hur ilsket han hängde med sin norrlänning på Djursholmsstafetten och jag kommer väl ihåg distriktsmästerskapet i terränglöpning, hur grabbarna kämpade. Hur Knutte Knopp och Ahlstedt i spurtan tog in på en konkurrent och, tagande ut sina sista krafter avfärdade honom på mållinjen och hur Kalle Lindh höll sin spurtkamrat stängen och hur ett lagpris sålunda räddades i poäng före Järva. Jag kommer att tänka på "Svenska Dagbladets." "Djurgårdsentusiasterna, ett släkte för sig, tro på en placering bland de 10 bästa", så avslude Idrottsbladet sitt tips för den tävlingen i våras. Knappast fanns väl någon bland oss som hade hoppats på en sådan framskjuten plats, men efter den betan voro vi på det klara därmed. Ingenting kunde sedan hejda oss och jag minns hur vi med den gamla energin till hjälp gingo in för vårt värv och hur vi lyckades och gladdes. Nej, nog lever djurgårdseenergin kvar ännu och den skall så göra. Det är vårt dyrbara arv från våra föregångare.

Jag vet också att man här i staden betraktar oss som sådana, som ej giver vika så lätt. Som sådana som är svåra att tas med. Man märker det ej så sällan. Varför gå alla bollag, som komma ut till Traneberg in med hela sin själ för sin match mot ett djurgårdslag? Jo, givetvis därför att de anse en seger över Djurgården så mycket värd. Varför går man alltid, när det gäller skidor, in för att slå Djurgården? Jo givetvis därför att då kan man peka på en framgång om det lyckas. Varför applåderar man en

djurgårdsboxare, som kommer in i ringen? Jo, man vet, att han ej blott är tekniskt skolad, man vet, att det blir fight till det sista unset av kraft är tömd. Dagligdags går respekten för djurgårdsfärgerna igen och så länge man talar om den gamla djurgårdsenergin skall den också bestå.

Jag var ute och äkte skidor med Ejnar Olsson en gång i vintras. Det var ej någon längre eller ansträngande färd, men jag hade ej ätit tillräckligt på morgonen och föll igenom, som man brukar säga. Jag kände hur staktagen blevo mattare och mattare och jag blev efter. Då fick jag en blick av Ejnar. "Lägger du av," sade han. "Du är väl viking." De orden gävo mig åtminstone för stunden ny kraft. De verkade som en klunk ur fältflaskan och de kommo mig att förstå den gamla djurgårdsenergens innebörd. Att strida som en viking och aldrig giva tappt.

De orden har jag präntat in nu och det böra vi göra alla, alla vi unga som skola hålla djurgårdsnamnet kvar i höjden, ty den gamla djurgårdsenergin måste leva kvar och får ej bliva ett glåpord. "Du är väl viking". Tänk på det du brottare, löpare, boxare eller skidåkare när krafterna svika och trötthetstecknen komma. Då skall du varda hjälpt och djurgårdseken skall alltid frodas lika frisk.

Nen.

HÖRT PÅ TRANEBERG.

Det skall bli fotbollsmatch och herr Kongo Jansson träder ut på plan. Där står förut vänsterytter Gösta Lindström och fryser framför ena målburen. Han frågar:

"Vad skall du spela Kongo?"

"Vänsterinner."

Gösta Lindström springer in och drar på sig en sweaters.

6 — 3 2 — 1 0 2

Djurgårdens allmänna idrott är åter på väg mot tinnarna. Det är mer än en gång, som denna och liknande rubriker under den gångna säsongen kommit varje sant djurgårdshjärta att klappa fortare.

Åter på väg mot tinnarna. Ja, djurgårdares bragder ha en gång i tiden bejublats på allmänna idrottens tävlingsbanor lika vissa som att en mörk och dyster period därefter följt för vår fria idrott.

Vem minns ej namn som Einar Nilsson, John Svanberg, Carl Silverstrand, Erik Almlöf, Erik Lindholm för att ej nämna Carl Jahnzon och Kalle Sundholm. Pampar, kärnkarlar, toppmän. Vi ha tradition att bygga på, och vår nuvarande stam allmänidrottsmän är på väg att återerövra den ställning, vi en gång innehaft på detta område.

Detta är ej tomma ord, upprunna i ett lättentusiasmerat djurgårdshjärta, utan ett påstående, uppbyggt på den fasta grund, rubrikens siffror utgöra, allmänna idrottens poängskörd under de tre år, som Stockholms Idrottsförbunds belöningspris vandrat.

Poånghävandet började vid *D. M. i inomhusidrott för juniorer* där Djurgården överraskade världen med att bli bästa klubb före Hellas och M. P., vilka båda föreningar förr om åren brukat sinsemellan dela poängen. Sörlander deltog otränad vid dessa tävlingar, blev mästare i stående höjdhopp på förnämlig höjd samt tredje man i stående längd. Harry Anderson blev tvåa i mellan hopp, passerad i sista hoppet av hellenen Roos, sedermera svensk mästare i grenen, samt kämpade sig till en 3:dje placering i grenhopp. Terssell räddade ytterligare en dyrbar poäng i mellan hopp.

D. M. i inomhusidrott för seniorer såg Djurgården som näst bästa klubb. Kotte Granström, som dock ej befann sig i högsta form, tog mästerskapet i

mellan hopp och blev 2:a i grenhopp. Snarren blev 5:e i båda grenarna och Sörlander fick, tack vare träningsvärk från juniormästerskapen, nöja sig med en 4:e placering i stående höjd. Till

D. M. i terränglöpning

hade vi anmält lag för att möjligen erövrå någon poäng på belöningspriset. Pojkarna — Vestman, Ahlstedt, Lind och Persson — överträffade sig själva och tog hem ett 4:e lagpris.

D. M. i stafett och tiokamp

resulterade i tre 4:e placeringar för Djurgården, och dyrbara poäng räddades. Thorell var mannen att taga hem mångkampspoängen med det vackra resultatet 5.407 p., detta trots att han vid tillfället ej alls var i högsta trim.

D. M. för juniorer

blev åter en vacker framgång för våra färger. Djurgården blev näst bästa klubb och poängskörden 33 poäng. Största glädjen och överraskningen beredde oss Grundberg genom att i ett "nervpirrende" lopp erövrå mästerskapet på 400 m. Harry Carlsson blev 3:e i denna gren. I de övriga grenarna nåddes en mångfald placeringar, och det var ej många grenar, där en djurgårdare fattades bland de sex bästa. Landelius blev 6:e på 1500 m. Hamner 2:a på halvmilen, Lindsjö 2:a i höjd. Snarren likaledes 2:a i stav, Sjöstrand tog 2:a pris i spjut och Ahlstedt blev 5:e man i diskus.

D. M. för seniorer

bjöd ej på fullt så många eller stora framgångar, delvis beroende på den mördande konkurrensen, delvis på frånvaron av ett par av våra störstapöängslukare. Gamla Kalle Jahnzon — som likvisst aldrig blir för gammal att visa ungdomarna vem som är äldst i gården — tog mästerskapet i slägga men blev på grund av otur "endast" 4:e i vikt. Grundberg fick nöja sig

med 6:e platsen på 400 meter. Westerdahl blev trea i korta häcken och Ehmke räddade en poäng i långa häcken. Thorell likaså i tresteg. Lindsjö slutligen blev 4:e i höjd.

Och så var poånghävningen för året slut. Men nästa år

Då det kanske kan vara av intresse att se vilka som hittills tagit sektionens poäng på belöningspriset publiceras här nedan listan.

	1924	1925	1926	S:a
Harry Andersson	1	2	18	21
Carl Jahnzon		10	9	19
E. Sörlander			13	13
F. Lindsjö		3	8	11
K. Granström			11	11
N. Westerdahl		3	4	7
B. Grundberg			7	7
H. Eriksson	5			5
H. Thorell		1	4	5
S. Hammer			5	5
N. Sjöstrand			5	5
E. Stenberg		4		4
H. Carlsson			4	4
J. Jonsson		3		3
E. Ekblom		3		3
G. Nilsson		3		3
A. Ahlstedt			2	2
C. J. Torssell			1	1
G. Ehmke			1	1
N. Landelius			1	1
Terränglaget			3	3
stafett 4 × 400			3	3
stafett 4 × 1500			3	3
Summa	6	32	102	140

För året är poängställningen om priset följande: Djurgården 265, Linnéa 223, Hellas 140, Södermalm 127, Göta 97, o. s. v. samt för åren 1924—1926 sammanlagt: Linnéa 558, Hellas 538, Djurgården 495, Göta 423, Södermalm 371, o. s. v. Den slutliga striden torde av allt att döma komma att stå mellan de tre främsta föreningarna. Vi hoppas på ordentliga vintrar och än större insats från allm. idrottssektionen.

PÅ CYKEL TILL AFRIKA

Fästet vid Zaf-Zaf

Efter en underbar resa i månsken över Medelhavet började de första konturerna av Afrika dyka upp ur diset vid femtiden följande morgon och till vår fasa sågo vi att kusten såg minst lika bergig och ogästvänlig ut som den spanska och vi sågo i andanom nya himmelshöga backar att trampan igenom i femtio graders värme.

Efter det vi följt kusten åt i närmare en timmes tid dök så staden Melilla upp ur diset för om oss och efter ännu en stunds gång rundade vi hamnpiren och svängde in mot kajen där ett dussin karbinjärer stodo, redo att taga hand om oss.

Erik och jag kände oss verkligen ganska kusliga till mods när vi sågo dem, ty vi hade då inte råd att betala för cyklarna en gång till, ty hela reskassan bestod endast av tolv pesetas, vilket ungefär blir sex svenska kronor och på detta skulle vi resa den tusen kilometer långa vägen genom Afrika. Undra på att vi därför inte sågo tullgubbarna med någon alltför stor entusiasm. För ett ögonblick glömde vi ändå både dem och vår skrala reskassa för allt det pittoreska vi fingo se på kajen.

Jag hade trott att norra Afrika skulle vara som Europa ungefär. Alltså samma klädedräkt och samma vanor över huvudtaget att man inte skulle se någon skillnad mellan de båda världsdelarna.

Det vi såg visade emellertid på raka motsatsen. Det var precis som att vända på en hand att komma från Spanien till Marocko och ännu större hade skillnaden förstås varit om vi kommit direkt över från Frankrike.

De enda vi riktigt kände igen så var det som sagt våra gamla vänner karbinjärerna, men annars var det allt nytt, ty hela kajen vimlade av araber i sina pittoreska vita, vida kläder och den sedvanliga turbanen. De sågo verkligen ståtliga ut dessa ättlingar

En sportälskande djurgårdare verksamhetsbegär, kunskapsörst och önskan att pröva de egna vingarna kan söka sig utlopp på allehanda sätt, det har redan förut konstaterats i detta nummer av medlemsbladet.

Förliden sommar utförde unga Stig Pallin — djurgårdare av födsel och övertygelse — en sportprestation utom det hävdvunnas gränser, en cykelfärd till Afrika, rik på upplevelser och lärdomar men givetvis även på strapatser.

Ur den snart utkommande bok, som samlar minnena från denna färd, har följande kapitel beredvilligt ställts till "Djurgårdarens" disposition.

av "öknens fria folk", det låg också något i blicken hos dem som skvallrade om att de sågo ned på oss vita och att de ansågo sig vara oerhört mycket för mer än oss. Detta gick också igenom i allt deras görande och låtande och deras hållning verkade nästan litet trotsig.

Jag hade faktiskt nästan glömt att stiga i land så betagen hade jag blivit i allt det

jag såg och det var nästan med ett ryck jag vaknade till medvetande om att jag skulle i land och se om vi kunde klara oss vidare utan att bliva av med hela vår reskassa.

Vi klevo också mycket riktigt i land och blevo genast omhändertagna av en civil prisse, som tog våra pass och bad oss komma upp på hans byrå efter två timmar. Därefter låg vägen fri och vi voro inte sena att smita i väg på våra cyklar och trodde just, att vi klarat oss från allt vad karbinjärer hette, då vi helt oförmodat sågo, att för att komma ut ur hamnområdet måste vi passera förbi deras vaktstuga och där sutto åtminstone tjugo stycken klara att kasta sig över första offer som passerade dem.

Vi försökte att se så oberörda ut som möjligt och trampade bara på, medan Erik helt käckt försökte vissla en liten stump och jag att sjunga några toner ur "Carmen" för att försöka verka så mycket spanska som möjligt.

Det lyckades ändå inte, trots min aktningvärda sångförmåga, och Eriks spanska vissling att smita förbi. Vi blevo helt burdus stoppade av en prisse med gevär och dito obehaglig skarp bajonett. Därefter yttrades något på spanska, som jag inte begrep och så blevo vi tillsagda att vänta.

Jo, nu börjas det, tänkte vi, men inte skola de få ut oss i första taget inte, ty hade vi nu kommit så långt, så inte skulle vi då ge oss nu.

Efter ett par minuters väntan kom emellertid styrmannen från båten och visade en lista på alla de passagerare som medföljt och däribland funno de också våra, vilket hade till följd att vi blevo släppta utan att de sade så mycket som ett ord om cyklarna eller några pesetas.

Jag vill inte i ord försöka beskriva vår

Supera å Restaurant Damberg

(INVID ENGELBREKTSPLAN)

Tel.: Norr 129 11 och Norr 62 85

Förstklassig Musik

glädje när vi fingo fortsätta, ty nu voro vi väl så gott som klara, tänkte vi.

Även hos den som hade tagit hand om våra pass gick det bra och vi kommo därifrån utan att behöva betala ett öre för att få dem viserade. Men därmed var det inte riktigt klart, ty vi skulle ha tillåtelse av stadens kommandent att fortsätta fram genom Marocko.

Medan vi sutto där och väntade på det senare tillståndet blevo vi tilltalade av ett par engelsktalande herrar, som talade om för oss, att de trodde det skulle vara ogörligt för oss att komma längre än till den spanska gränsen, ty in i franska Marocko skulle vi säkert aldrig komma, sade de, ty för att passera där igenom måste man ha franska överkommendantens tillåtelse.

Detta sade de också med en sådan övertygelse, att vi nästan blevo litet betänkta ty vi hade hört att det inte skulle vara för roligt att ge sig in i Marocko utan klara papper, och att en del personer blivit oerhört strängt bestraffade, som försökt att taga sig in där utan riktigt klara pass. Nå vad det senare beträffar så hade det inte förut på hela resan varit något krångel, så varför skulle det bli det härnere då.

Jag förklarade dock att vi ändå tänkte fortsätta, ty det har ändå alltid visat sig att man bäst klarar upp en sådan sak själv och att man inte skall oroa sig på förhand, utan ta det lugnt och så när det verkligen gäller, klämma till riktigt ordentligt.

Efter en timmes väntan fingo vi våra pass och vi voro naturligtvis inte sena att sätta högsta fart ut mot landet och franska gränsen dit vi inte skulle ha mer än omkring sextio kilometer.

Pratet som vi hörde i Chartagena om att det inte skulle finnas några vägar, var nog gripet i luften, ty till en början hade vi riktigt fina vägar och vi dansade iväg riktigt bra. Detta berodde på att spanjorerna hade byggt fin-fina vägar för att kunna få fram sina trupper snabbt.

Dagen skulle emellertid inte passera utan att vi skulle märka, att vi voro i en provins, där det var krig. Visserligen hade vi sett rätt mycket trupptransporter, men de

hade inte frågat eller vidare intresserat sig för oss, så jag antog att vi skulle få passera obehindrat vidare.

Dess närmare franska gränsen vi kommo dess tätare blevo vaktposterna på vägarna och dessa voro min själ inte att leka med, ty var det så att vi inte hade stannat, så misstänker jag att det skulle osat krut ett tag.

Därför hade vi alltid stannat ned farten för att se om vi skulle få passera eller inte. Då ingenting inträffade, började vi åka på allt vad vi orkade för att lämna det hela så fort som möjligt. Därför, när vi nästa gång sågo några gubbar stå på vägen, tänkte vi inte så mycket på det, men det dröjde inte

många sekunder förrän vi ändrade uppfattning och saktade farten, ty när man ser två araber börja göra i ordning sina bössor och lägga in patroner när de se en komma, då kan man nästan räkna ut, att man bör stanna självmant.

Mycket riktigt, vi blevo frågade en massa underliga saker på arabiska, ty posterna kunde inte tala spanska. Det tyckte jag var det bästa av allt, nämligen att sätta ut poster som inte förstodo det språk som talades i landet. Jag försökte med att visa mitt pass, där det på spanska stod att det gällde för resa till Franska Algeriet och dessutom var det försett med en väldig massa stiliga stämplatser och namnteckningar som man tycker borde imponera på en arab.

Så var emellertid inte fallet, ty de kunde inte läsa en gång, utan höllo vårt pass upp och ned och vände det på sidan och försökte förgäves bli klara med vad det kunde vara för mystiska krumelurer. Sedan de sinsemellan hade haft en lågmäld överläggning om hur de skulle göra med oss, tecknade de åt oss att vi skulle följa med dem vägen framåt. Vart det bar, eller vad det var fråga om hade vi inte en aning om, men så länge det gick åt samma håll som det vi skulle åt, fanns det ingen anledning för oss att mucka emot, utan sakta knallade vi med dessa gubbar.

Vi fingo emellertid gå och loda dem över en timme och till slut började både Erik och jag att bli ledsna på det hela, ty det var då min själ inte vidare roligt att gå och trava med de där två araberna. Men när nöden är som störst, brukar hjälpen vara närmast, heter det och även i detta fall be-sannades detta i det att en officer kom åkande vägen fram i motorcykel. Han stannade och med honom kunde vi prata och visa, att våra pass voro klara, varefter han sade åt araberna att släppa oss.

Vi voro naturligtvis inte sena att sätta iväg för att i någon mån kunna taga igen den tid vi förlorat, ty klockan var redan fyra på dagen och vi ville gärna vara framme vid den franska gränsstationen innan natten.

LEONARD PETERSON

HATTMAKARE

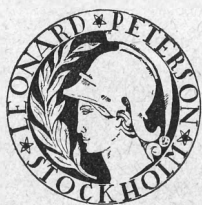
4 Holländaregatan 4

Tel. Norr 15405

HATTAR & MÖSSOR

ALLTID NYHETER

Hattputsning, formning, reparationer

Samlingsplatsen för Djurgårdspojkarna

Birger Jarlsgatan 3-5 * Hamngatan 36

Vägen var fortfarande till vår stora glädje ganska bra och fortsatte ett gott stycke framför oss, varför faran för att den skulle taga slut i brådrasket var ganska liten.

Naturen var också storslagen, så olika Spaniens. Allting verkade större, det var som om man krympte ihop ute på de stora slätterna, som knappast hade någon begränsning i norr och söder, utan endast slutade i något töcknigt soldis.

Då och då avbröts stillheten av ett litet arablager med några tält, hästar och hundar, vilka skällde på ett speciellt sätt, som ingav inte så litet respekt.

I vanliga fall hade de slagit sig ihop några familjer och lågo en fem eller sex tält tillsammans, omgivna av en skyddsmur av törnbuskar och andra taggväxter. Dessutom voro de små planteringar de hade likaledes omgivna av en liknande skyddsmur.

Vanligtvis hade de sina smådjur inne i familjetältet. Där funnos alltid ett par hundar, några åsnor, jämte höns och några getter. Så det måtte varit en härlig doft inne i tälten och det kanske var mindre underligt, om alla innevånarna hellre sutto utanför än inne i tältet.

För övrigt höllo de nästan på alla ställen på med att tröska, vilket gick till på så sätt, att de bredde ut säden på en väl tillstampad, cirkelrund plats, som kanske kunde vara cirka femtio meter i omkrets. Sedan så säden utbretts, läto de fyra hästar i bredd skubba runt över den. För att de skulle springa från ytterkanten och inåt mitten voro de bundna vid ett snöre som saktat för varje varv lindade sig omkring en stolpe i mitten. På detta sätt drogos hästarna inåt mot centrum. När de så hunnit längst in, fingo de vända så att snöret lindade upp sig självt. Dessutom skars säden för hand med en egendomlig sorts krokig kniv, stråna plockades ihop, allt för hand, och buntades, så inte tycks de hunnit så långt ifråga om jordbruk. Men så växer allt villigare där nere än häruppe i vår kalla nord.

Vid middagstiden måste vi ha vatten, varför vi måste taga mod till oss och gå ned och be om det i ett läger. Där höll man

JUBILEUMS-	
Svenska seniormästare:	
1. Arvid Östman	Brottning, bantamvikt.
2. Oscar Kjällander	Boxning, weltervikt.
3. Nils Ramm	Boxning, lätt tungvikt.
4. Gustaf Magnusson	Boxning, tungvikt.
5. Ruben Allinger	Ishockey.
6. Folke Andersson	Ishockey.
7. Sune Andersson	Ishockey.
8. Wilhelm Arve	Ishockey.
9. Ernst Carlberg	Ishockey.
10. Nils Johansson	Ishockey.
11. Erik Lindgren	Ishockey.
12. Walter Söderman	Ishockey.
13. Alex Lindström	Backlöpn. å skidor, 3-mannalag och Kombinerad löpn., 3-mannalag.
14. A. H. Nilsson	Backlöpn. å skidor, 3-mannalag.
15. Bertil Carlsson	Backlöpn. å skidor, 3-mannalag och Kombinerad löpn., 3-mannalag.
16. Axel Isaksson	Kombinerad löpn., 3-mannalag.
Svensk juniormästare:	
17. Ivar Pettersson	Boxning, flugvikt.
Distriktsmästare, seniorer:	
18. Konrad Granström	Grenhopp.
19. Carl Jahnzon	Släggkastning.
20. Harry Söderberg	Brottning, mellanvikt A.
21. Herman Pettersson	Brottning, mellanvikt B.
22. Erik Barthel	Budkaflelöpn. å skidor.
23. E. Blomberg	Budkaflelöpn. å skidor.
24. Conrad Bollner	Budkaflelöpn. å skidor.

liksom på så många andra ställen, på att tröska och vi visste inte riktigt om vi skulle våga störa husfadern i hans viktiga sysselsättning.

När han såg, att vi närmade oss lägret, slutade han arbetet och gick emot oss med

en värdighet, som nästan kom mig att tappa andan, medan Erik höll sig bakom mig och inte visste vad han skulle säga.

Araben var verkligen en ståtlig typ och var dessutom nästan en halv gång till så lång som mig, vilket också gjorde sitt till

Sturebadet

Simhall med bastu! Salt vatten i simhallen, högre salthalt än den högsta i Östersjön
Herrar: TISDAG, TORSDAG, LÖRDAG * Damer: MÅNDAG, ONSDAG, FREDAG
Pris 75 öre för vuxna, 40 öre för ungdom, lördag 60 öre för alla

Högst angenämt och stärkande bad!

ÅRETS MÄN

25. O. B. Hansson Budkaflelopn. å skidor.
 26. Joel Eng Budkaflelopn. å skidor och Terränglopn. 20 km., 3-mannalag.
 27. Karl Lindh Budkaflelopn. å skidor och Terränglopn. 20 km., 3-mannalag.
 28. Axel Isaksson Terrängl. 20 km., 3-mannalag och Komb. lopn., individuell o. 3-mannalag.
 29. Bertil Carlsson Backlopn., indiv. o. 3-mannalag och Kombinerad lopn., 3-mannalag.
 30. Roland Berglund Backlopn., 3-mannalag.
 31. Nils Lind Backlopn., 3-mannalag.
 32. John Jonsson Kombinerad lopn., 3-mannalag.
 33. Ester Hedjerson Terrängl. 10 km. damer, 3-mannalag.
 34. Greta Hedjerson Terrängl. 10 km. damer, 3-mannalag.
 35. Sigrid Sandström Terrängl. 10 km. damer, 3-mannalag.

Distriktsmästerskap, juniorer:

36. Bertil Sörlander Stående höjdhopp.
 37. Bertil Grundberg Løpn. 400 meter.
 38. David Karlsson Brottn. lättvikt.
 39. Harry Söderberg Brottn. mellanvikt A.
 40. Erik Hult Brottn. mellanvikt B.
 41. Einar Lantz Brottn. tungvikt.
 42. Gerhard Carlsson Terränglopn. 20 km., individuell o. 3-mannalag.
 43. P. G. Ekdahl Terränglopn. 20 km., 3-mannalag.
 44. G. Särnblad Terränglopn. 20 km., 3-mannalag.

för att öka vår respekt. Jag hade från början trott att araberna skulle vara ett mera småväxt folk men det hade jag redan på denna enda dag hunnit konstatera vara ett stort misstag.

Vi stannade också på ett respektfullt

avstånd och väntade till dess att han kom fram till oss sträckande ut sin hand till hälsning, på ett sätt, som kom Erik att skratta till, vilket renderar honom en saftig smäll i magen, ty man skrattar då verkligen inte åt en sådan sak. Araben märkte

emellertid ingenting av den utdelade smockan, utan sträckte fram sin hand till hälsning sedan han först berört den med sin mun och fört den mot hjärtat, såsom seden är bland araberna. Med detta mena de: "Jag hälsar dig. Jag talar om dig. Jag älskar dig." Varefter han sade:

"Bon soir Monsieur."

Araberna kunna aldrig lära sig att säga: "Bon jour", därför säga de alltid "Bon soir", vilken tid det än är på dygnet. Vi hade alltså haft turen att få tag i en som talade franska, vilket inte är alltför vanligt.

Detta gjorde det så mycket lättare för mig att be om litet vatten. Han tog min framräckta bunke, men i stället för att själv gå efter det, klappade han i händerna och genast kommo två kvinnor utspringande ur tältet, hämtade bunken samt fyllde den åt oss, varefter vi tackade så mycket och utbytte de sedvanliga hälsningarna.

Vi hade emellertid inte gått långt förrän det kom två araber tågande emot oss och de sågo precis lika ut som de som tagit oss en gång förut på dagen.

Mycket riktigt, de kommo fram till oss och mönstrade oss med tydligt ogillande, medan de försökte lista ut vad våra pass var för något. Detta lyckades naturligtvis inte utan de gjorde tecken att vi skulle följa med dem. Då blev Erik verkligt arg och menade på att det vore höjden av oförskämndhet att komma och störa, när man just skulle till att äta.

"Vi struntar helt enkelt i dem, ty jag är då verkligen så hungrig att jag inte tänker låta de där kanaljerna störa min middag. I värsta fall få de väl komma efter oss och sitta och vänta medan vi äta, tycker du inte det?" frågade Erik helt uppörd.

Jag höll naturligtvis med och helt resolut började vi tåga iväg över fältet mot en liten skogsdunge där vi tänkt vila oss ett tag.

Med araberna i hälarerna på oss nådde vi så fram till en liten plats vi tyckte vara bra, varefter vi under våra vaktares livliga intresse började taga fram vårt lilla kök

FORTS. Å SID. 28

G O D T H E M

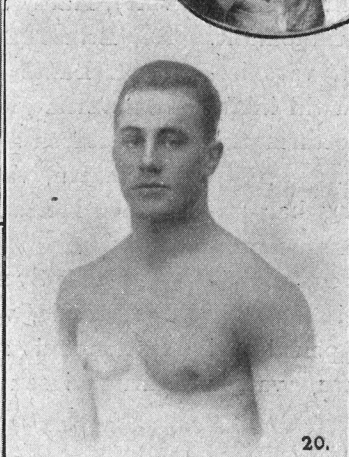
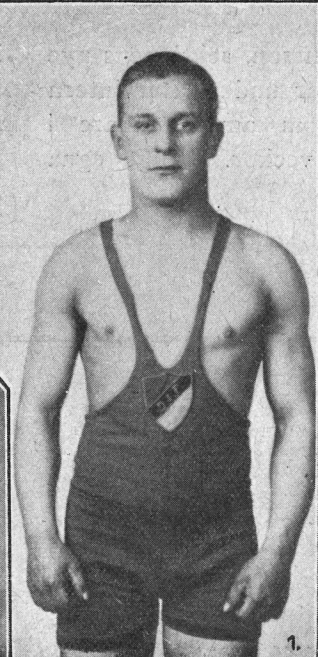
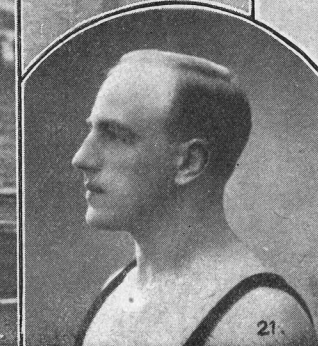
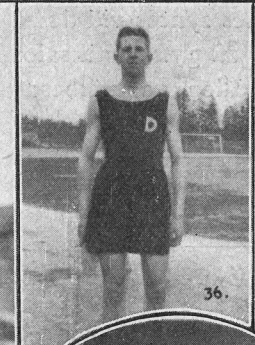
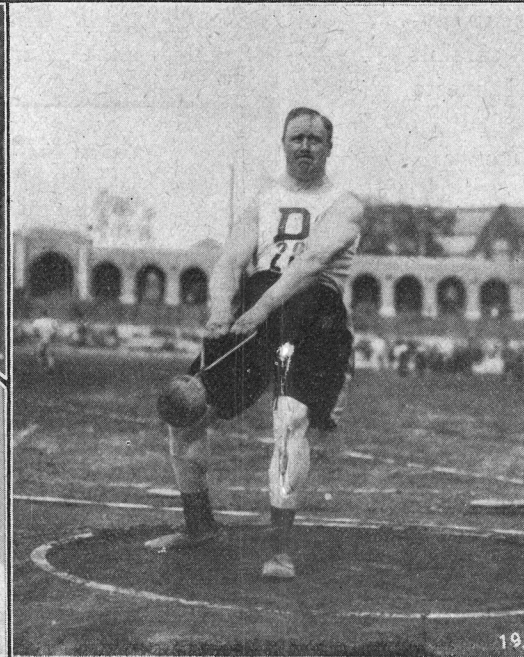
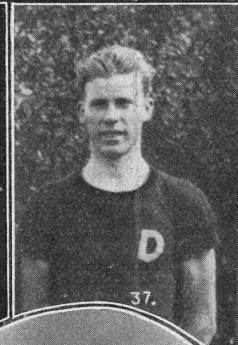
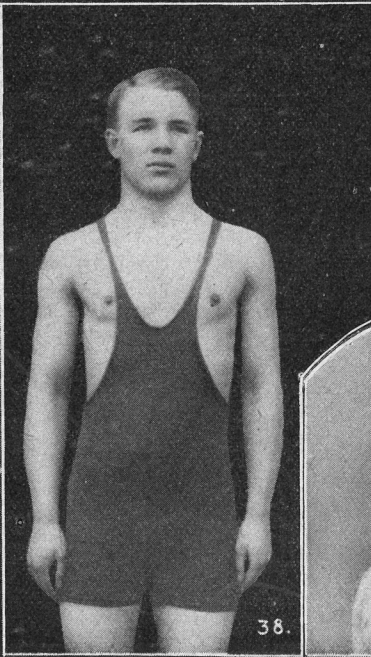
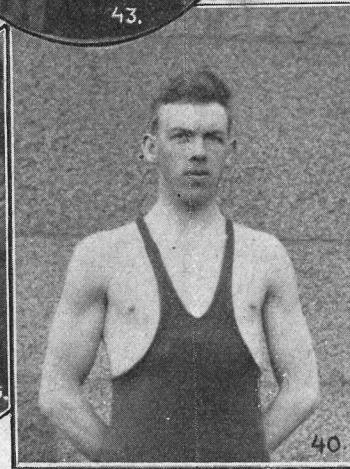
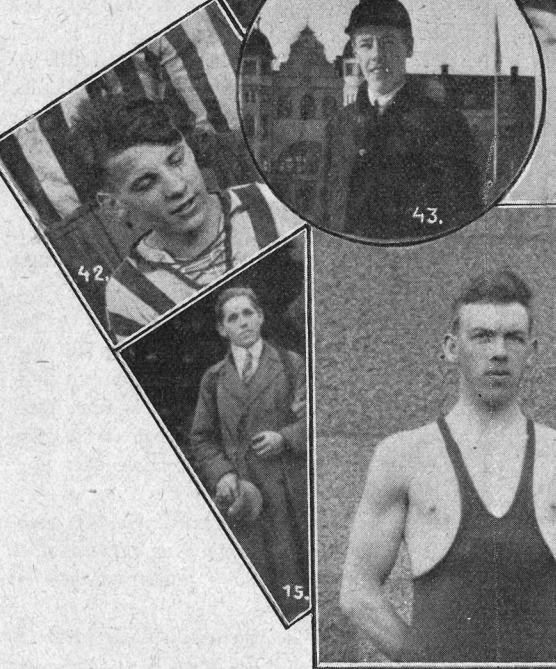
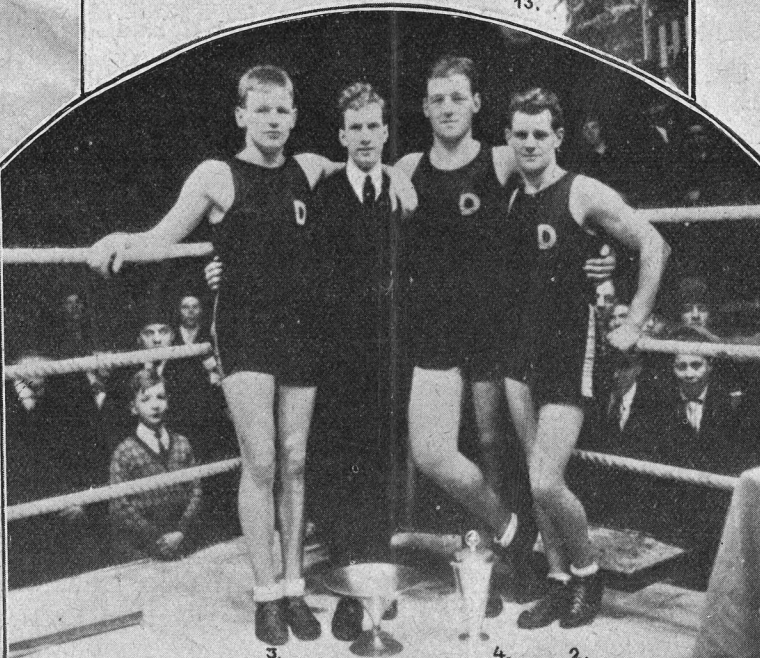
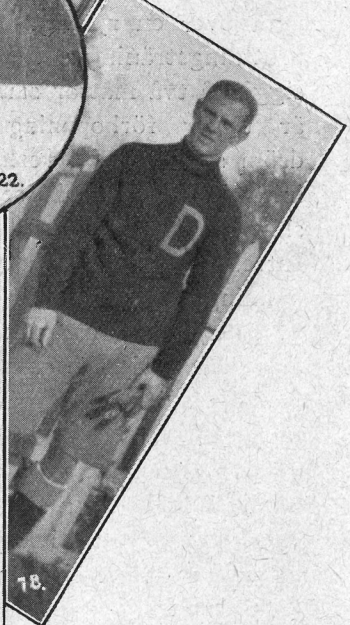
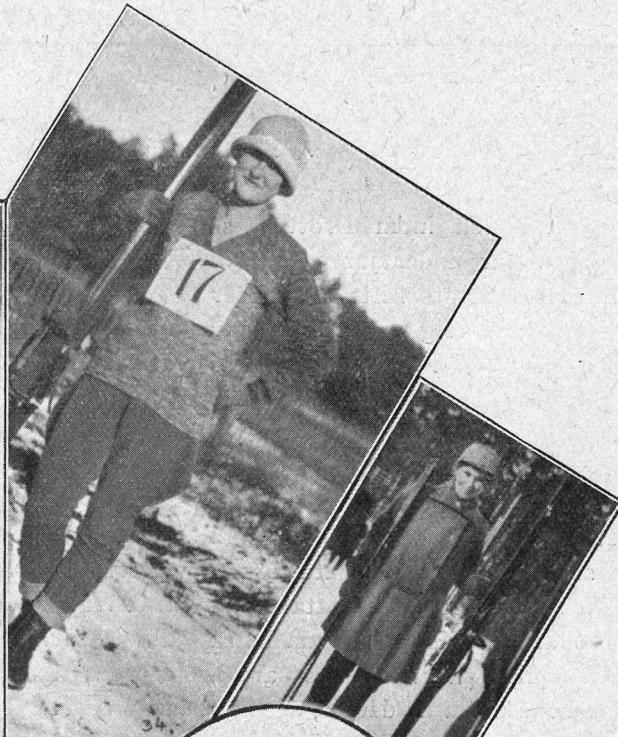
KUNGL. DJURGÅRDEN

REKOMMENDERAS

OBS! MUSIK DAGLIGEN

JUBILEUMS-

ÅRETS MÄN

D. I. F.

35 år

OM VÅRA STARKA KARLAR

Livaktigheten inom Brottningssektionen har under jubileumsåret varit glädjande stor. Ett 40-tal mer eller mindre försigkomna förmågor ha legat och ligga fortfarande i träning, och det vill sannerligen till att sämjan är god för att alla skola få vara med på ett litet hörn av mattan nere i träningslokalen. De ytterst begränsade utrymmen, som där stå till buds, äro naturligtvis ett än större aber för brottarne än för boxarne, vilka ju kunna klara sig skapligt på en mindre areal. Sektionens dröm är därför, att föreningen i en snar framtid måtte få råd och tillfälle att kunna disponera över en rymligare lokal, där brottningsträningen kunde få försiggå på två mattor samtidigt. Det är under förhoppning att denna dröm snart må bli verklighet, som initiativet till de från sektionen utsläppta "stickkorten" tillkommit. Intresset för dessa kort, vars behållning är avsedd att gå till inköp av en ny förstklassig brottarmatta, är också glädjande stort.

Årets största framgång har naturligtvis varit **Arvid Östmans** seger i bantamvikt vid svenska mästerskapen. Östman har i många år energiskt arbetat i toppen bland landets lättaste brottare, varför

hans framgång nu kom synnerligen välförtjänt.

Vid S.M. kunde Djurgården notera ännu en seger, ehuru av mindre direkt idrottslig art. I programmet var inlagd en skönhets-tävlan, där den vackrast byggda brottarkroppen premierades, och här blev vår junior- och seniordistriktsmästare Harry Söderberg tillerkänd priset. Östman höll sig f. ö. framme även här, i det han av det tillsatta "skönhetsrådet" placerades närmast efter Söderberg. Det är alltså stiliga pojkar vi ha inom sektionen!

D. M. för såväl juniorer som seniorer blevo rätt eklatanta framgångar för Djurgården. I juniortävlingarna hemfördes segrarna i samtliga de fyra tyngsta klasserna genom David Karlsson junior (lättvikt), Harry Söderberg (mellanvikt A), Erik Hult (mellanvikt B) och Einar Lantz (tungvikt). Och bland seniorerna gick den nybakade juniormästaren Söderberg och tog hem A-klassen, varjämte gamle bataljhästen Herman Pettersson vann B-klassen.

Henrik Svensson, sektionens nye ordförande, var under eftervintern stationerad som amatörtränare i Kiruna i sex veckor. Enligt egna

uppgifter lär han under denna tid ha tränat skidåkning till den grad att Joel Eng i vinter inte kommer att ha en chans mot Henrik, vars specialitet lär vara att ta backarna i ett härligt glid på örsnibbarna.

John Blomkvist, åldermannen bland de aktiva, "Stockholms ormmänniska", enligt en daglig tidnings definition, har under säsongen gått in i gubbåldern genom att oförmärkt passa på och fylla 40 år. "Blomman" själv och alla hans många vänner hade hoppats, att han skulle få celebrera jubiléet med att bli juniormästare (har ni hört talas om en 40 års junior, va'?), men ungdomarna voro för svåra. Men mästare är "Blomman" i alla fall, dubbelmästare till och med, i det han med stolthet kan kalla sig "Enskedemästare" och — trädgårdsmästare.

Tävlingarna på Kungsholms real i början av november blevo synnerligen lyckade, varför det är ganska troligt att de upprepas redan under december. Omkostnaderna äro ju överkomliga, och att publikintresse finnes syntes vid dessa sista tävlingar, då gymnastiksalen, särskilt finalkvällen, var välbesatt i mesta möjliga mån.

Schucke.

KÄLLAREN

TENNISSTOPPET

8 STORA VATTUGATAN 8

Rekommenderas

ALLMÄN-IDROTTSFLICKAN HAR KOMMIT

Jämlikhet är tidens lösen, i synnerhet när det "svagare könet" — en snart föråldrad benämning — står contra den enligt legenden starkare hälften av mänskligheten. Så ock inom idrotten.

I skidans snöiga rike har kvinnan relativt länge varit mannens kamrat och jämlike. Ingen finner nu mera något anmärkningsvärt, i att Evas döttrar söka hälsa och vederkvickelse i denna sunda och stärkande sport, men sommarens idrottsplatser och männens allmänna idrottsgrenar ha här i landet intill det senaste året varit "tabu".

Utlandets föredöme och en grundlig revidering av begreppen "oskönt" och "okvinnligt" ha utvidgat idrottskvinnans verksamhetsområde, de första allmänidrottsflickorna ha kommit, beskådats — och segrat. 1926 får skrivas med stora, svarta siffror, genombrottsåret för den kvinnliga allmänna idrotten här i Stockholm.

Djurgårdens damsektion beslöt någon gång på vårsidan att taga upp allmän idrott på sitt program, och redan vid vårfesten på Tranebergs Idrottsplats den 30 maj visade våra idrottsflickor inför en begeistrad publik sina färdigheter i konsten att springa ifrån varandra. Inga Gentzel var värst och gav redan vid detta tillfälle de intresserade en förkänning av vad komma skulle.

Sommaren förflöt under synbar dådlöshet. Solstekta klippor och svalande böljor krävde sin tribut.

INGA GENTZEL

Hösten nalkades, och med den damolympiaden i Göteborg, och aktiviteten inom idrottsflickornas led stegrades. Inga Gentzel gjorde ett par träningslopp på Traneberg, skenbart på lek, men med tider av internationell klass, och sportpressen, samt genom den idrottsintresserade allmänhe-

ten, fick ögonen öppna för den löpbegåvade djurgårdsflickan och vädrade ett stockholmskt löparhopp till damolympiaden.

Uttagningstävlingarna i Linköping blev Ingas första framträdande på den blivande specialdistansen, 1000 meter, och resulterade i seger och nytt svensk rekord med 3.21,9 min.

Vid Idrottsringens kvällstävlingar på Traneberg den 5 augusti fingo idrottsflickorna tävla vid sidan av sina manliga kolleger — ett erkännande åt den livaktiga damidrotten, ett arrangemang, som uppskattades av både press och publik. Inga Gentzel fick denna gång se sig slagen på 250 meter av Bandyklubbens Vera Jakobsen, vilken segrade på ny svensk rekordtid, 35,9 sek. mot Ingas 36,1. Ingeborg Hedjerson stötte kula 7,04 meter och belade därmed tredjeplatsen.

Så kom damolympiaden i Göteborg, slutgiltigt avlivande allt tal om allmän idrott som en i högsta grad okvinnlig och ograciös form av motion och omvändande de mest förhärdade tvivlare. Tio nationer sände representanter, och Djurgården bidrog till den svenska truppen med Inga Gentzel, som hade att försvara våra färger på 1000 meter. Inga blev tvåa, först på mållinjen slagen av världsrekordinnehavarinna Trickey, England, och borde med litet förståndigare löpning ha vunnit. Ingas tid blev 3.09,4 min., ett svenskt rekord, som har utsikter att

Följ idrotten genom

STOCKHOLMS-TIDNINGEN

den svenska idrottens stora dagliga rikstidning

VÅRA DAMERS VINTER

Åter en snöfattig vinter. Långa, slaskiga, disiga veckor och dess- emellan klara, kalla dagar, men allttjämt ligger moder jord grå och tröstlös,— åtminstone inför en djurgårdsflickas ögon. Ty vinter och snö höra ohjäpligt samman. Kärleken till den friska, stärkande skidsporten ligger djurgårdstösorna i blodet, och skidloppningen är — liksom för tidigare och nuvarande generationer djurgårdare — Sporten med stort S.

Hur ofta har icke denna barvinter den nya dagen inletts med en blick ut genom fönstret för att konstatera, om gubben Bore under natten kommit på bättre tankar, hur ofta har man icke fingrat på de nyvalade skidorna, som stå klara att tagas i bruk vid första chans.

Så äntligen en dag i januari ligger marken festligt vitklädd. Livet är åter värt att leva.

Säsongen blir kort men intensiv och ärorik. Lidingöspelen, Distriktet, Nordiska Spelen plus ett par klubb tävlingar, det var allt.

Djurgårdsdamerna hunno dock med att visa, i vilken klubb distriktets skidlöperskor finnas.

Lidingöspelen resulterade i hedersamma placeringar i den hårda utmbyskonkurrensen, fru Sandström blev 3:e, Ester Hedjerson 5:e och Elin Nordberg 6:e, varjämte det ståtliga vandringspriset för tredje och sista gången hemfördes av de våra.

Även vid D. M.-tävlingen gick lagsegrn till de duktiga djurgårdstösorna genom Ester och Greta

Hedjerson samt fru Sandström. Ester gjorde en glänsande löpning, placerade sig individuellt närmast efter Elin Pikkuniemi och hade till och med krafter att under loppets senare del knappa in på avståndet till den fruktade storrännerskan. Greta vann klass II, och övriga djurgårdsflickor gjorde över lag goda löpningar.

Återstår Nordiska Spelen vid vilka Djurgårdens damer knappast kunde tänka på att slå sina systrar från nordligare och snörikare trakter Sigrid Sandström, Elin Nordberg och Ester Hedjerson blevo 6:a, 7:a och 8:a i nämnd ordning, hedersamma placeringar i den mörkdande konkurrensen.

Och så tala vi ej mer om den snö som föll i fjol. **Vic.**

få stå orubbat — såvida icke Inga själv skulle falla på den tanken att ge det en knuff nedåt.

Två dagar efter Göteborgsolympiaden fingo djurgårdsdamerna elldopet som tävlingsarrangörer. Tillsammans med Kvinnliga Bandyklubben lyckades de genom Kvinnliga idrottsförbundets förmedling få upp eliten av deltagarinnorna till en kraftmätning på Stockholms Stadion. Uppgiften, dubbelt ansträngande genom den knappa tiden, som stod till buds, löstes utan mankemang, och tävlingarnas höjdpunkt blev uppgörelsen mel-

lan Inga och miss Trickey. Dött lopp blev resultatet, och tiden noterades för båda till 3.13,3 min.

Återstår av sommarens idrottshändelser endast att meddela, att Inga vid stora tävlingar i Paris representerat de svenska färgerna, samt att Djurgårdens övriga idrottsflickor med liv och lust förberett sig för kommande säsong.

*

Hösten har på allvar kommit, och djurgårdsorienterarnas framgångar ha icke lämnat flickorna någon ro. Efter trevande försök att hitta rätt i skog

och mark tillsammans med Birre Nylands orienteringstrupp skedde debuten vid damorienteringen kring Enebyberg. Ett tredje lagpris blev lönen. Märta Rydholm blev individuellt 7:e, Karin Svennberg 10:e och Inga Gentz 17:e.

*

Vintern nalkas och uppsättandet av ett bandylag planeras.

*

Rätt så flickor, fortsatt, ni äro på rätt väg.

D-g.

R I C H E

LUNCH * DINER * TEATERSUPÉER

Eleganta, trevliga lokaler

Festväning för större och mindre sällskap. Soupé-Dansant Tisdagar och Lördagar till kl. 2 p. n.

MED KARTA OCH KOMPASS

Ännu en orienteringslöpnings-säsong har gått till minnena, och det återstår endast att randa hågkomsterna för eftervärlden.

Årets resultat kan ur djurgårds-synpunkt betraktas som synnerligen gott, visserligen har ej heller i år det stora målet, distriktsmästerskapet, nåtts, men D. I. F. gjorde dock sin bästa insats hittills i denna tävling och lyckades väl även rucka en smula på Skogshögskolans ställning av splendid isolation. Den andra stora tävlingen, I. F. K:s budkavle, blev en glänsande djurgårds-seger, ett värdigt tillvaratagande av våra traditioner.

Förutom dessa båda tävlingar, utgörande säsongens höjdpunkt, har D. I. F. som förr om åren anordnat en rad av klubb tävlingar, vilka av Birre Banläggare med växlande lycka och framgång förlagts än här än där i Stockholmstraktens tasselmarker.

Söndagen 19 september möttes våra redan väl förberedda löjare till den ivrigt efterlängtade första tävlingen, som var förlagd till Vermdö, där Birre lyckats lägga upp en verklig idealbana c:a 14 km med start vid Västra Ekedal och mål L. Tjusvik. Nobbe vann säkert, närmast följde Barthel och Vestman och sedan hela långa raden ända till rotmoslöparna en bit bortom sladden. Vår damavdelnings älskvärda intresse för orienteringslöparne sy-

nes alltjämnt oförminskat och vid målet mottogos vi på traditionellt sätt med det vid lägerelden kokta kaffet serverat av flinka och käcka djurgårdstöser.

Dagen slöt med sjömanöver på Baggensfjärden, och när deltagarna sedan skiljdes vid tåget i Saltsjöbaden, voro de ett minne rikare, minnet av en sådan där solglittrande fest, som gör orienteringslöparen till entusiast för sin idrott.

Nästa söndag, nästa tävling nu förlagd norröver med start och mål i Näsby. Efter föregående söndags ansträngningar bjöds nu på en lätt bana, där Knutte trots en betydlig fellöpfung vann och B. Karlsson blev andre man.

Påföljande möte hölls i Tyresötrakten och blev en mystisk historia kallad "Kontrollen som försvann" eller "Plattisar ä' vi allihopa". Av 22 startande lyckades 4 fullfölja tävlingen huruvida genom tur eller skicklighet därom tvista ännu de lärde. De fyra lyckliga "finnarna" voro E. Vestman, B. Karlsson, D. Olsson och E. Pallin i nu nämnd ordning.

Klubbmästerskapet som var nästa tävling, gick ävenledes norröver i trakterna av Österåker. Banan var 13,5 km. och lagd relativt lätt med starten som mest svårfunna punkt. Hallström blev dagens man, genom en flott genomförd löpfung som gav honom segern 10 min. före när-

maste man, Douglas Olsson. För övrigt var det gott om misslyckanden, Barthel och Bertil Karlsson kunde inte ens med förenade ansträngningar finna första kontrollen och Knutte löpte, som han brukar på klubbmästerskapet d. v. s. dåligt. Kalle Sundholm hade även en svart dag, ännu vid sista kontrollen hade han möjligheter till segern, men gick totalt bort sig och slutade i kön. Även "Snuttis" fräcka "lurning" av sina konkurrenter bör gå till hävderna. Läger man härtill att titelförsvaren, allmänt tippade Nobbe på grund av justering ej kunde ställa upp så torde det väsentligaste vara sagt om årets klubbmästerskapstävling.

Samtävlingen med Hellas inom de båda klubbarna emotsedd med oerhört intresse, var nästa evenemang.

Tyvärr blev alla förhoppningar om en glansfylld, spännande tävling omintetgjorda. Dagen blev istället från början till slut fylld av otur. Omständigheterna härvid ha tillräckligt kalfatrats för att ej behöva närmare rekapituleras. Allnog tävlingen sprack och på den sprickan få vi leva till nästa år då vi hoppas få möta våra vänner helle- nerna till ny tävling under lyckli- gare omständigheter.

Nästa söndag skulle förbunds- tävling gått men den blev på grund av snöhinder uppskjuten varför

En idrottsman reser ej utan *Generalstabskarta*

Med kartan ökas nöjet av resan, uppfattningen av trakten och kunskapen om landet.

SKIDKARTA ÖVER TRAKTEN KRING STOCKHOLM

utgiven av Föreningen för Skidlöpningens främjande i Sverige. Pris kr. 2:—

VINTERSPORTKARTA ÖVER STOCKHOLMSTRAKTEN

På kartan finnes inlagt för erövrandet av skidlöparmärket officiellt godkända banor. Pris kr. 1:75

Säljas i bokhandeln, sportaffärer samt direkt från

GENERALSTABENS LITOGRAFISKA ANSTALT, KUNGSBROPLAN 1

B O W L I N G

Den gångna säsongen har gått i juniorernas tecken, när den, efter en del åderlåtning i sektionen av gamla spelare, mest bestått av mindre erfarna. Härav följer att klubben ej varit så representativ på de allmänna tävlingarna. För att på ett gott och snabbt sätt få juniorernas spelstyrka att ökas, tillfrågades A. I. K:s Bowlingsektion om möjligheten av en klubbmatch mellan dem och Djurgården. Nämda match kom ock till stånd, och omfattade tävlingen 18 man å varje sida, d. v. s. hela sektionen, varav 14 bästa räknades. Vid första mötet blev det mycket stryk; 375 poäng förlorades, men spelstyrkan steg överraskande fort, och juniorerna höll sina mera namnkunniga motståndare gott stänga. Den slutliga segern stannade dock hos A. I. K. med ca 375 poäng efter

4 matcher. I A. I. K. voro 3/4 mästare, i Djurgården däremot juniorer i samma antal. I Idrottsklubbarnas match för 12-mannalag som arrangerades av Fenixsalongen, etablerade Djurgården en het strid med Fredrikshov, vilken ej avgjordes förr än i tävlingarnas sista skede, då djurgårdsspelarna halkade efter ett fåtal poäng. I denna tävling, såväl som i matchen mot A. I. K. har juniorpristitan dominrats rätt eftertryckligt av djurgårdsspelare. De flesta ordinarie klubbkvällarna har det varit tävling om olika vandringspris inom sektionen. Den största och finaste tävlingen har varit den s. k. "Serien", vilken omfattar 1 slagning varje månad om 4 serier. Efter spelårets slut drages det sämsta resultatet bort och sammanlagda poängen blir avgörande. I mästare-

och seniorklassen segrade A. Nykvist, andra man Tor Törnblom med resp Ek och Lundgren som 3:a och 4:a. Hedersledamöter. Juniorsegrare blev C. Widgren med G. Pettersson och A. Olsson närmast.

Klubbmästerskapet.

Tävlingen om klubbmästerskapet blev ej så hård, som väntat var. Juniorerna Widgren och G. Pettersson tog alldeles loven av sina läromästare. Widgren, som för dagen var i ett utmärkt slag, tog hem segern och klubbmästerskapet med 989 poäng på 5 serier. Även G. Pettersson presterade ett gott spel, men hade ej sådan tur med strikarna. Poängen stannade vid 972. Tredje man blev Tor Törnblom med 921 och 4:de man blev klubbens ende mästare Henry Lundgren med 904 poäng.

Spärr.

Birre i all hast improviserade en tävling i Vendelsötrakten, till vilken inbjöds våra mest fruktade men också mest populära konkurrenter, Skogshögskolan. På grund av skilda omständigheter kunde dessa dock icke skicka något representativt lag, det hela fick därför karaktären av en gemytlig träning före den stundande mästerskapstävlingen. Tre djurgårdare gingo först i mål nämligen Barthel, E. Westman och N. Nordberg.

Och så randades den stora dagen, tassemarksfolkets stora höstfest, D. M. Bättre förberedda än någonsin ställde djurgårdarna upp icke med några högt spända segerförhoppningar, men var och en i sin stad stod fast beslutet att slå ett slag för våra färger. Och det lyckades, på bred basis gjorde Djurgården en imponerande insats, våra lagplaceringar 2, 4 och 9:nde tala sitt tydliga språk. Under det vi ifjol måste nöja oss med tredjeplatsen efter 2 skogislag och knapp se-

ger över Hellas kunde vi i år avancera till andra plats med närmare 1 timme före nästa lag. D. I. F:s andralag var tävlingarnas bästa.

Dagens man och bästa djurgårdare var som så många gånger förr Nisse Österlund som blev 4 efter en mästerligt genomförd löpning. Närmast kommo Strokirck (6) och Barthel (9). Olle Nordberg (11) och Kalle Lind (13) fullständiga laget.

Av våra övriga first strings lyckades Knutte icke göra om sin fjolårsprestation och Nobbe återstår det alltjämt att göra en förbundsloppning i nivå med sin förmåga. Det gäller att icke gå alltför ambitiös till en tävling litet mer av det hjertbergska: "Gå på! Lekande och lätt."

En elitprestation vid denna tävling var också "Gubben" Nordbergs seger i äldsta oldboysklassen. "Gubben" blir sedan han börjat med orientering yngre för varje dag, och startar nästa år på långa banan.

Och så, det bästa till sist, budkavlen, djurgårdstävlingen framför andra som i år går till eftervärlden som Hallströms och Nobbes lopp. Längre ännu skall man i djurgårdskretsen berätta om hur dessa båda löpare gjorde underverk och genom alla orienteringslopps fenomenalaste upphämtning skänkte D. I. F. segern. Aldrig har nederlaget och misslyckandet varit så hotande nära, som denna dag, intet under då, att djurgårdsjublet steg mot högan sky, och att de båda som överträffade sig själva, ställande alla tips på huvudet välförtjänt blevo dagens hjältar. Hatten av för pojkar, som gävo oss vår stiligaste budkavleseger!

Och med denna glansfyllda avslutning gick säsongen till ända. Orienteringsgänget skänker de gångna glada söndagarna mången saknadens tanke men tröstar sig med förvissningen att till nästa år vi möts igen.

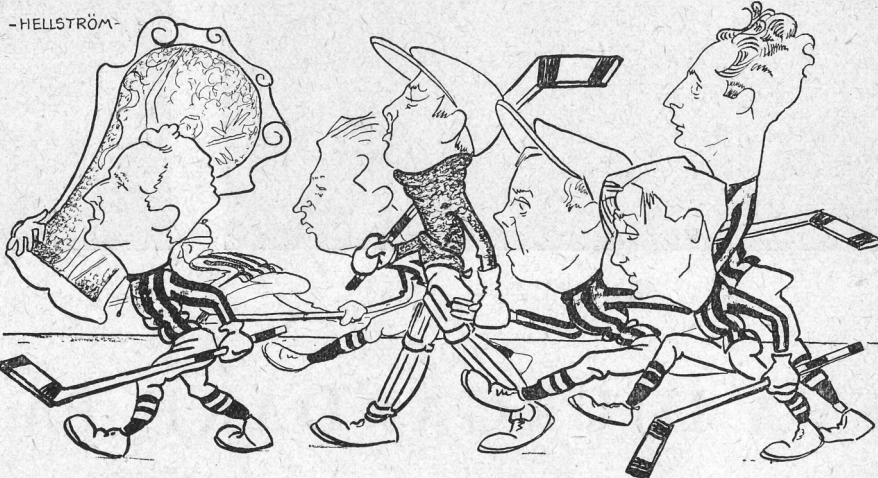
Vidi.

BANDY OCH ISHOCKEY

Svenska Mästerskapet.

Första matchen i S. M. var mot I. F. Viljan från Strängnäs och spelades i Södertälje, vars plan var under all kritik. Något spel av klass kunde därför ej ifrågakomma. Segern gick dock åt rätt håll med 6—2. Lotten parade ihop Uppsala Kamraterna i tävlingens nästa omgång. Spelplan Uppsala. Pojkarna gjorde en god och stilig match; resultatet blev 3—3. Efter Kamratledning i halvtid med 1—0 utjämnade Rubbe D. med ett hårt närskott. Bolin gav åter Uppsala ledningen, Ville återställde jämvikten, men det såg mörkt ut när Kamraterna några minuter före full tid ledde med 3—2. Kurre Heyman uppträdde då som räddande ängel. 3—3.

Omspel i Stadion södagen därefter. Kamraterna fingo då stryka flagg för Djurgårdens samspelade elva. Hovander gav Uppsala ledningen. Rubbe och Kurre skötte dock om att vinsten gick åt rätt håll. 3—1. I nästa omgång voro Nacka S. K. motståndarna, och pojkarna voro nog litet för självsäkra, vilket höll på att straffa sig. Nacka gjorde en jämn match mot det seger-tippade djurgårdslaget och ledde med 2—1 till 40 sek. före full tid och saken ansågs nästan klar, då Heyman fick en stickare, tog chansen, sköt och se, med Kalle Josefs i Nackaburen hjälp gick bollen in. Du fick många synders förlåtelse för det målet Kurre! Efter 2 förlängningar varvid Rubbe D. gjorde ställningen till 4—2 gick Djurgården vidare i Mästerskapet för att möta Sirius i semifinalen i Uppsala. Laget hade nu uppnått fjolårets rangplats. Den 31/1 mötte laget sitt Waterloo på studenternas idrottsplats. Wille var fortfarande borta och saknades mycket liksom i Nackamatchen. Millberg vikarierade efter bästa för-måga, men kunde ej fylla Willes plats, varigenom Heyman blev ganska ofarlig på sin kant. Rubbe D. och Agge

voro planens bästa spelare, ideligen körande fram sitt bästa artilleri mot Sirius bergsäkra försvar, men förgäves — de voro obevkliga och med 2—0 baklänges fick laget draga sig ur S. M. Bästa laget vann, det var säkert, men man vet aldrig hur utgången blivit med Wille i forwardskedjan.

D. M.

Man skulle helst vilja draga ett streck över Djurgårdens insats här, men det hade sina orsaker. Dels hade Ishockeyserien börjat och Nordiska Spelens koncentrerade Ishockeyvecka tagit bort all spellust ur laget, så det blev varken hackat eller malet. Nacka Sportklubb tog en välförtjänt revansch över Djurgårdens utspelade lag. Dessutom representerade Haglund, Torsten Ehn och Heuman Stockholm i bandyturneringen under Spelen. Rubbe D. internationell mot Finland.

Ishockey.

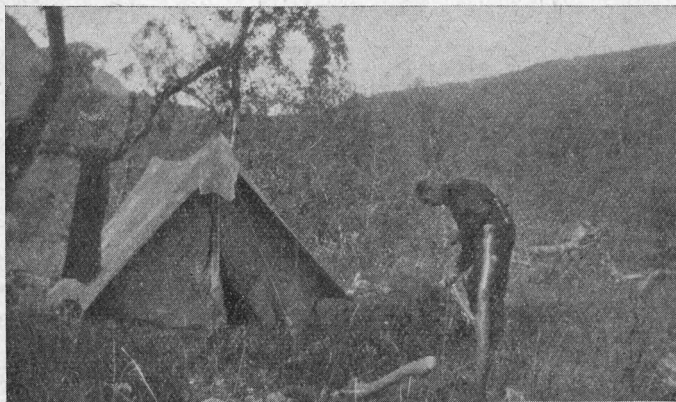
Ishockey gav en glänsande framgång. Laget erövrade Metro Goldwyns vandringspris och svenska Mästerskapet. På den värsta halvan gick vägen fram över Göta och Södertälje med respektive 4 och 5—3 mot finalen, dit Västerås även kvalificerat sig. De sistnämnda voro dock ej i klass

med de bägge första lagen, och efter en verklig uppvisning vann Djurgården finalen med 7—1. (Västerås bandyfinal dagen därpå.) De nya svenska mästarna heta: Nils Johansson, Rubbe Allinger, Erik Lindgren, Folke Andersson, Ernst Carlberg, Sune Andersson och Wille Arve. Även Torsten Ehn deltog i mästerskapslaget, men avstod från mästerskapstecknet till förmån för lagets Nestor, Wille Arve. Var triumfen i Mästerskapet fullständig, så blandades dock litet malört i glädjebägaren genom lagets placering i klass I. Då knappast någon gång i serien alla ordinarie spelare kunnat samlats på grund av sjukdom o. studier — särskilt Björns frånvaro var kännbar — blev laget överlägset jumbö i sin klass och därmed följande nedflyttning i klass II.

B-laget skötte sig däremot gott i serien, där de vunno klass IV. Stötspelare i laget voro: målvakten Österberg, K. Liljekvist och Rubbe Dolwitz. Även Ljungmarker framgångsrik.

Juniorlaget var även i toppen och placerade sig som 2:a i Juniorklassen. Kalle Liljekvists lilla bror var en naggande god liten burväktare och gängliga Lindahl mycket lovande ishockey-ämne.

P. S. Ishockeymästarna komma den-

AKTERPADDEL

NIXON

TVÅ DJURGÅRDARE PÅ KANOTFÄRD

— Föret är alltid värst i portgången, sade Akterpaddel, torkande svett och myggor ur pannan.

Han sade det med något ansträngd tillförsikt, och jag instämde utan entusiasm, i tysthet ägnande en medlidsam tanke åt de hästar som på den branta och knaggliga decauvillebanan över Sjöfallsmorkan släpat upp de tusentals ton cement, timmer och annat byggnadsmaterial, av vilka på Kungl. Vattenfallssyrelsens befallning för några år sedan en hel liten stad med Folkets hus, radiostation och kooperativ handelsförening växte upp ute i ödemarken vid Suorva samtidigt med att väldiga dammar byggdes tvärs över Stora Luleälvs båda armar, dämmande upp vattnet i de mellan fjällsidornas rasbranter hopklämda källsjöarna alltefter mäktig driftschefens i Porjus vilja.

Själva höllo vi på med att släpa en kanadensisk kanot och 100 kilo packning på en tralla uppför den 70 meter höga backen och funno det vara ett hårt arbete i den starka julivärmen — sommaren hade anlant till Lappland samtidigt med det snälltåg vi lämnat dagen förut i Gällivare. Vi hade trott att det skulle gå lätt nog att komma över Sjöfallsmorkan. I alla handlingar mycket lättare än det arbete som låg framför oss: att paddla och bära kanoten upp över norska gränsen, förbi Frostisens milsvida glaciärfält och ned utför det fjäll, som stupamot fjordarna söder om Narvik. Efteråt

Det finns sportprestationer, vars värde ej kan mätas i millimeter eller tiondelar eller antal mål, och som icke utföras enligt av Svenska Idrottsförbundet fastställda regler. Det finns uppgifter, fordrande styrka och beslutsamhet och seghet, som falla utom ramen för våra vanliga idrottsgrenar. Det finns många vägar på vilka en sport- och friliftsälskande djurgårdares verksamhetsbegär kan söka sig utlopp.

Med denna introduktion överlämna vi ordet åt Nixon, vilken för medlemsbladet skildrar en äventyrlig kanotfärd, som han och Akterpaddel förtiden sommar företogo tvärs genom den lappländska fjällvärlden delvis på hittills obehärliga vattenvägar.

Till sist avslöjas, att Nixon i D. I. F:s medlemsmatrikel heter Nils Horney, samt att Akterpaddels borgerliga namn är Seth Lundner.

Nixon har ordet.

kommo vi också underfund med, att föret i portgången verkligen var ganska lätt — jämfört med vad som komma skulle.

Överforslingen var för övrigt knappt undanstökad förrän andhämtning och humör blevo lättare. Och efter att pliktskyldigast ha beskådat och beundrat

Hermelinsfallet och badat i den nedanför liggande bassängen (försiktigtvis hållande oss i bakvattnet för att inte få åka ofrivillig rutschbana utför von Dübens fall) vände vi kanotens akter åt vad resehandboken betecknar som Lapplands jämte Harsprånget vackraste vattenfall och stävade ut på Kårtjejaure med Suorva som närmaste mål. — — — — —

Hittills hade vi rört oss på vatten där turist- och motorbåtstrafiken är ganska livlig. Nu skulle vi in på en såväl turistiskt som topografiskt om också icke vit så dock tämligen grå fläck av gränstrakterna mot Norge innan vi efter många både horisontala och vertikala krokvägar nådde Sitasjaure, den stora fjällsjön över vilken den nya turistleden till Skjomenfjord går. Påföljande morgon fingo vi vår första erfarenhet av att dra kanoten upför forsar, varvid Akterpaddels till höfterna räckande gummistövlar visade sig betydligt mer ändamålsenliga än mina vid knäna slutande snörkängor. Det blåste hårdare än någonsin från nordväst när vi stävade ut på Ruotjaure. Sjön var jämförelsevis grund med gropig botten. Gropig var också ytan. Det gick långsamt fram och ibland inte alls; kanotens djärvt uppsvängda men dåligt vakande förstäv dök in i varenda mötande sjö, och vattnet började snart stiga inombords. När ett svårare brott nalkades, måste vi möta det med minskad fart för

na säsong i största möjliga utsträckning endast spela ishockey.

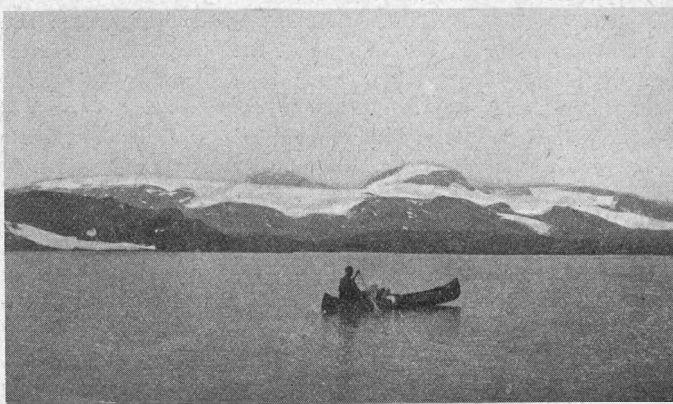
Bandylaget ser ut att trots förlosterna av en del spelare, som enbart gå

in för ishockey, bibehålla sin standard med följande uppställning: Från mål till vänsterytter: Björnungen Johansson, Fred Skoglund, högerbackplatsen

ännu vakant. Halvbackskedjan: Söderström, Haglund, Ehn. Forwardskedjan blir antagligen följande: Quickfeldt, Heyman, Dolwitz, Strömberg, Gate.

OFFERHOLMEN I PASELUOPPAL

VID FOTEN AV FROSTISEN

att inte få kanoten fylld, och gång efter annan fingo vi krypa in under ud-dar för att länsa och få en stunds vila för armar och ryggar.

Under dessa avbrott roade vi oss med att titta på den fjällrygg som begränsade sjön i norr och sökte fundera ut var den var lägst och minst brant. Enligt kartan skulle den vara omkring två kilometer bred, och på andra sidan låg Seukokjaure, nära 150 meter över Ruotjaures nivå. Dit skulle vi. Om det gick.

Det gick påföljande dag, söndagen den 1 augusti, som vi firade med att först söka ut den mest framkomliga (allting är relativt) terrängen över den väl ett par hundra meter höga åsen, varefter packningen fördes över i två omgångar och slutligen kanoten. Den vägde endast något över 50 kilo, men med sin längd av 5 meter var den otymplig; sluttningarna voro branta, steniga och snåriga, vägen vi stakat ut krokig och slingrande och ryggarna ännu ovana vid tungt arbete. På kvällen paddlade vi belåtna, fastän med värkande axlar, ut på Seukokjaure och upp till den västligaste viken. Vi hade till och med så mycket krafter i behåll att vi traskade västerut över näset till Upmasjaure för att få en titt på det lappläger, som brukar ligga där, och om möjligt förstärka proviantförrådet med torkat renkött. Rentramp var det gott om, och rengården samt en torvkåta på andra sidan utloppet visade att platsen brukade vara bebodd, men ingen rök syntes, och vi hälsades icke på långt håll av den sedvanliga hundkören. Lapparna hade tydligen redan börjat flyttningen nedåt landet, om de över huvud taget under den kalla försommaren kommit så långt upp i fjällen.

Solen sken fortfarande grannt och vinden fläktade endast svagt då vi följande morgon styrde öster ut mot näset till den

ännu högre liggande sjön Ketsak. I det vackra vädret var Seukokjaure en verklig idyll. Stranden verkade nästan park med saftiga gräsmattor och gles, vitstammig björkskog. I själva vattenbrynet lågo stora kullerstenar så jämnt som om människohänder byggt en kaj runt sjön, och man väntade att uppe i backarna få se en stockholmsgrosshandlares skärgårdsvilla med flaggstång, glas-kula och övriga tillbehör. Men lyfte man blicken litet högre, syntes gränssfjällets iskalotter västerut och i söder reste sig det allestädes synliga Akka, speglade sina glaciärer i sjöns lugna vatten.

Det halvannan kilometer breda, endast ett femtiotal meter höga näset till Ketsak passerades på 4 timmar. (Vi började redan bli vana vid knoget och hade av reservkläder riggat till "packsaddlar", liknande dem brädgårdsarbetare använda, för att spara axlarna vid bärningen av kanoten.) I Seukokjaure hade vi konstaterat, att det inte var någon brist på röding, och under färden över Ketsak läppjade många och fastnade några på kroken. Men de fingo sin frihet tillbaka — vi ville inte fånga mer fisk än vi hade användning för.

En lapsk offerplats upptäcktes, varpå expeditionen får tillfälle att öva sig i livräddning.

Torsdagen den 5 augusti bjöd på två av färdens största sensationer, av vilka den ena utan gensägelse också var färdens minst angenäma. Före middagen hade vi upptäckt en före okänd lapsk offerplats och före kvällen hade kanoten två gånger kantrat i forsarna under Sitasfallet. Vare det långt ifrån oss att vara vidskepliga, men — — —.

Vi hade släpat upp kanoten genom forsarna till Paseluoppal, en sjöliknande utvidgning av Sitasälven, uppfylld av hol-

mar i sin övre del. På en av holmarna — så berättade ryktet bland fjällfolket — skulle finnas en offerplats, och i planerna för expeditionen ingick just en undersökning av hur mycket sanning det låg i detta prat. Den första holmen vi kommo till, belägen vid östra stranden, såg just inte så lockande ut — liten, låg och övervuxen med videbuskar som den var. Jag framhöll, att det knappast kunde finnas annat än mygg på den, men Akterpaddel skulle nödvändigt se sig om noggrannare, klev i land och — snavade nästan omedelbart över en hög bleknade renhorn. Det var offerplatsen!

Renhornen som Akterpaddel upptäckte lågo i en liten hög på en uppröjd plats mitt på holmen och sågo inte nämnvärt antika ut. Man skulle kunna gissa, att några av dem inte voro ett årtionde gamla — men lapparna ha ju, åtminstone officiellt, varit kristnade i århundraden, I århundraden hade också lapparna offrat renar på denna plats att döma av de mängder halvmultnade, mossbelupna renhorn, vi funno litet varstans, då vi började undersöka marken under videbuskarna.

Fotograferingen var snart undanstökad (jag tog för säkerhets skull bilder av offerplatsen med expeditionens båda kameror, vilket visade sig vara välbetänt) och vi fortsatte färden uppför Paseluoppal. Strömmen blev allt starkare, men vi undveko den tills vidare genom att hålla oss i bakvattnet längs en av de många holmarna. Vid dennas övre udde måste vi dock ut i strömmen, som tydligen skulle ge oss ett hårt arbete. Det gjorde den också! Kanotens förstäv hade icke förr lämnat bakvattnet och skjutit ut i strömfåran förrän det kändes ett våldsamt ryck som om en osynlig hand fattat i stäven och dragit den nedåt. I nästa ögonblick befann jag mig på simtur och hörde

Akterpaddel skrika: "Vi måste bärga kanoten!"

Vi högg tag med var sin hand i det vattenfyllda flytdonet, (som visade föga benägenhet att flyta), och arbetade oss in mot holmen samtidigt som vi med god fart drevo nedåt strömmen. Redan efter någon minut voro vi åter inne i bakvattnet och kände strax därpå botten under fötterna. Inte en sekund fanns att förlora om även packningen skulle kunna räddas. En del smärre saker hade genast sjunkit men det mesta flöt ännu och fördes snabbt nedåt den södra, bredare delen av Autajaure. En säck innehållande köksattiraljen fiskade vi genast upp på land, tömde vattnet ur kanoten och upptogo jakten — två av paddelärorna hade på något sätt följt med i land,

Akterpaddels ryggsäck blev föremål för det första bärgningsförsöket, Den var tungt lastad, det inträngande vattnet gjorde den ännu tyngre och kanoten, befriad från all barlast i botten var rankare än vanligt. I samma ögonblick ryggsäcken kom in över relingen gick kanoten runt åt andra hållet. Och där trampade vi vatten igen. Det kändes kyligt — ganska förklarligt eftersom islossningen ägt rum icke många veckor tidigare och temperaturen knappast var mer än 6 grader. Vi sökte hålla oss flytande på kanoten, men den vägrade absolut att bära mer än sin egen vikt. Strömmen hade redan fört oss nedanför den holme invid vilken vi kantrat. Uppströms lönade det sig inte att söka simma. Vi lågo mitt ute i Paseluoppal väl 400 meter från närmaste strand. Ett försök att under vattentrampling "vagga" ut en smula vatten ur den i marvatten drivande kanoten endast tröttrade ut oss.

Det dröjde en stund innan vi funno ett sätt att rädda livhanken. Men så sågo vi hur packningen fördes av strömmen i en riktning som skulle föra den nära intill den nedre udden av Offerholmen, vilken från närheten av östra stranden sköt gaska långt ut i Paseluoppal. Här fanns en möjlighet till räddning.

Kanoten hade under de misslyckade läsningsförsöken kantrat med botten uppåt, och då jag satte mig gränslösligt över den visade den sig ha något mer flytkraft än förut. Sannolikt hade en smula luft kommit in under botten. Fasthållande kanoten med benen började jag simma arm-sim med kurs rätt in mot östra stranden. Akterpaddel kom till undsättning och satte sig gränslösligt över förstävsn. Två man var dock mer än kanoten ville bära, varför jag gled akteröver och simmade med benen samtidigt hållande fast i akterstävsn. Vi närmade oss nu långsamt land samtidigt som strömmen snabbt förde oss ned mot udden på Offerholmen. Krafterna började dock taga slut, men Akterpaddel ropade upmuntrande, att han såg botten. Det gjorde jag också. Men som den syntes på 6—7 meters djup genom det kristallklara vattnet, var det för tidigt att hurra. Det såg ett ögonblick ut som om vi skulle driva förbi udden ut på ännu vidare vatten. För att öka farten mot land började jag simma även med armarna, skjutande på kanoten med bröstet. Effekten blev inte den önskade, ty kanoten girade så att den kom vinkelrätt mot kursriktningen. Ett tag i akterstävsn och ryggsim uppströms fick den dock ånyo i rätt kurs. Några ögonblick senare förkunnade Akterpaddel, att han "strax bottnade" och fick till svar, att det gjorde jag också — oavsett djupet. Men snart hade vi verkligen ånyo fast mark under fötterna.

Återigen gällde det för oss att rädda vad som ännu flöt av utrustningen. Provantsäcken, som blivit efter de övriga grejorna, strök just förbi udden på grunt vatten och bärgades omedelbart. Kanoten tömdes i en handvändning. Vi kastade oss i och paddlade med händerna tills vi hunnit upp ett par paddelåror. Därefter bärgades de för färdens fullföljande viktiga kartorna. En lapsk smörask paddlade vi stolt förbi, ty en värdefullare pris var i sikte nedåt strömmen, nämligen expeditionens enda återstående ryggsäck jämte tält och renhudar.

Några flera av våra ägodelar kunde vi icke upptäcka, varför vi bogserade ryggsäcken till östra stranden, som låg närmast.

Våta tändstickor. — Vi träffa folk i ödemarken.

Akterpaddel gjorde med skälvande händer loss en vid aktertoften fastsurrad bensinkanna och försvann uppöver den branta strandbrinken. Det gällde att få eld i gång snarast möjligt. Vi måste ha legat i vattnet bortåt en halvimme och verkningarna började göra sig kännbara. Knästående i vattnet spände jag på mig ryggsäcken, sökte klättra upp för strandbrinken och lyckades efter några försök. Uppkommen på slätare mark fortsatte jag att krypa — ryggsäcken var för tung och benen för svaga för att jag skulle kunna gå. För att lätta bördan tömde jag säcken och vred nödortföttigt vattnet ur kläder och tält. Tog sedan av skjortan och vred ur även den samt fortsatte att släpa mig fram tills jag fick syn på Akterpaddel.

Det var just ingen uppmuntrande syn, men den kom mig att kvickna till en smula i alla fall. Akterpaddel hade tagit simturnén så lugnt som vore han garanterat osänkbar, och aldrig tänkt ett ögonblick på att övergiva kanoten. Men nu var han slut, tycktes det. Han stod stilla, skakande av köld, och blicken var virrig och fladdrande. Han hade slagit bensin på en buske och öppnat sitt vattentäta tändsticksfodral för att tända eld. Men medan hans stela fingrar fuflade med tändstickorna hunno dessa bli blöta av det längs armarna nedrinnande vattnet, och där stodo vi utan möjlighet att få eld. Det var långt lidet på dagen, solen stod nära horisonten och den isande nordvästen kom oss att hacka tänderna.

Vi hade för oss att det skulle finnas en kåta några kilometer längre norrut på andra sidan av älven invid dennas utlopp ur Sitasjaure. Vi visste inte om den tillhörde Turistföreningen eller några lappar, om den nu verkligen fanns. Men

FEITHS

KONDITIONER
& KAFÉER

äro sedan många år samlingsplatsen
för Stockholms IDROTSMÄN
och SKYTTAR

den var vårt enda hopp. Jag stammade fram ett förslag, att vi skulle taga oss över till västra stranden och, lämnande kanot och packning där, så fort som möjligt söka uppnå kåtan. Kanske fanns det där torra filter och en kvarglömd tändsticksask, kanske rent av folk. I alla händelser måste vi röra på oss för att återfå kroppsvärmen.

Akterpaddel kryade till sig en smula, och så gävo vi oss i väg, i förbifarten tagande ombord proviantsäcken och vad vi bärgat efter första kantringen. På västra stranden bredde vi i hast ut våra tillhörigheter till torkning — om solen skulle behaga skina påföljande morgon — åto en näve av vad som förut varit bitsocker, litet f. d. torkad frukt och några bitar choklad — osockrad, men den gick ned ändå. Huvudsaken var att få nytt bränsle på livsfyrarna. Och så i väg!

Vi hade inte kommit många hundra meter upp i strandslutningen förrän vi fingo syn på en renstig. Och längs denna kom det folk vandrande söderifrån. De kommo närmare och befunnos vara fjällföraren Ulrik Eriksson, en lapp och en myggnätdraperad herre. Denne, hr Anders Pallin i Turistföreningen, vilken å tjänstens vägnar gjorde en inspektionsfärd längs leden till Skjomen, erbjöd oss genast sitt bistånd. En smula tur i oturen.

Vid framkomsten till Sitasjaure visade det sig, att där inte fanns någon kåta men väl ett Turistföreningens tillhörigt tält, försett med filar. Även om vi inte haft tur att träffa folk uppe i ödemarken skulle vi alltså ha klarat oss hjälpligt. Efter att ha avstått all den proviant han kunde undvara jämte tändstickor fortsatte vår ädle välgörare följande morgon i motorbåt över Sitasjaure mot norska gränsen. (Fjällföraren Eriksson hade burit upp en 80-kilos Archimedesmotor de tre milen över fjällen från Luoktanjarkajaure, en prestation, jämförd med vilken våra egna kanotbärningar föreföllo oss som ett lekverk). Själva tillbringade vi dagen med att torka vår proviant och

övriga förråd samt att förgäves leta efter vad vi förlorat: Akterpaddels hela personliga utrustning, en del matvaror och en kamera.

Över Sitasjaure och norska gränsen. Förvildade renar.

Sitasjaure är en utomordenligt vacker fjällsjö, belägen långt ovan björkskogsgränsen och omgiven av ödsliga högfjäll, av vilket det vilda, fantastiskt sönderklyftade Råptetjåkko på västra stranden gör ett nästan hemskt intryck.

Sjöns vatten är, liksom övriga fjällsjöars, synnerligen lättört, och som den är nära fyra mil lång, kan ytan bli ganska gropig. Vi hade tillfälle att konstatera detta vid överfarten, men den gick lyckligt ehuru vi som vanligt hade frisk motvind. Nära midnatt lördagen den 7 augusti landade vi på norskt territorium efter tolv timmars paddling och föllo genast i sömn på golvet i den lilla koja som rödingmetare från Skjomen uppfört vid Forsvatns utlopp.

Vi gjorde på söndagen en kort tur upp i det pass genom vilket turiststigen förbi Middagsvatn leder ned till Skjomen.

En annan nedfart till kusten, vilken på kartan såg mycket lockande ut, men om vars framkomlighet vi inte hade någon som helst kännedom, gick över Forsvatn, Langvatn, Geivatn och mellanliggande fjällryggar ned till den endast 87 meter över havet liggande sjön Börsvatn, varifrån det finns väg till det vid Ofotenfjorden liggande gruvsamhället Ballangen. Akterpaddel höll styvt på denna väg såsom varande den mest sportmässiga. Gick det inte att få kanoten utför den nära 700 meter höga fjällsidan ned till Börsvatn, finge vi vända och taga den vanliga tuistvägen till Skjomen.

Vi lyckades komma ned till Börsvan. Hur kunde vi inte riktigt själva förstå när vi där nerifrån tittade upp mot krönet av den fjällmur över vilken vi kommit. Det hela gick dock mycket lättare än vad vi tänkt oss, fastän det tog tre

dygn att komma en halvmil framåt och de 700 meterna utför.

Att från Sitasjaure bära upp kanoten till Forsvatn var lätt gjort. Bärningen över den korta, branta tröskeln till Langvatn jämte dragning uppför de många forsarna till Geivatn gjorde vi undan på en dag. Morgonen därpå gled vi ut på Geivatn. Här på 703 meters höjd över havet, sträckte sig snöfalten ända ned till stränderna och Frostisen speglade sig i sjöns opalfärgade jökelvatten. Vi nådde norra stranden, och fulla av spänning nästan sprungo vi upp genom det pass som utgör vattendelaren mellan Bottniska viken och Atlanten.

Äntligen havet. — Kanotfärd utför snöklädda branter.

Det var som att sticka upp huvudet över en mur. Bakom oss låg mil efter mil av storslagen men enformig ödslighet, av sten, is och jökelvatten. Framför oss låg en annan värld. Därnere i djupet rätt under oss blänkta Börsvatns långa spegel i en ram av lummig skog (vilken evighet sedan vi sett skog!) ornerad med ljusa rutor av odlad bygd. Längre bort låg Aefjorden. Likt midgårdssormens ryggfena stack en rad taggiga fjälltoppar upp ur havet längs synranden i nordväst. Det var Ofotens öar. Och helt nära västerut reste Sildtinderna sina båda nålvassa reptiltänder.

Hade vi varit resehandböcker skulle vi ha sagt, att det var "en storartad fjärrsyn av praktfullaste verkan", eller något i den stilen. Men vi voro länge tysta, ända tills en av oss (jag säger inte vem) sade — enkelt, okonstlat och med känsla: "Fy fan, så vackert!"

Det var lösenorden som bröto trollkretsen kring oss. Vi började leta efter en framkomlig väg ned till lustgården kring Börsvatn. Under oss sluttade fjällsidan brant omkring 300 meter nedåt till botnen av en mer än kilometerlång hylldal, i vilken en skummande fjällback dämpade sitt lopp och flöt fram i dekorativa meandermönster innan den kastade sig

RESTAURANT TRE REMMARE

(Intill Nordiska Kompaniet)

REKOMMENDERS

Nyrenoverad Festvåning och Klubbrum

Pröva vår lunch à Kr. 1: 50, 1: 75 och Kr. 2: —, vår

diner från Kr. 2: —, vår lättsupé à Kr. 1: 50.

Telefon för beställningar: Norr 67 57

över hylldalens kant utför en brant som vi inte kunde överblicka. Tydligt var det nödvändigt att leta reda på och noggrant utmärka en väg ända ned till Börsvatn innan vi började nedforslingen av kanoten. Kanske vi annars inte kunde komma vare sig ned eller upp igen. Medförande packningen rutschade vi utför branta snöfält, balanserade över blockströdda slutningar, kryssade nedåt längs klippavsatser, kommo ned i hylldalen och fram till nästa brant. Där började björkskogen. Den dolde berggrunden och försvårade stigfinnandet, men efter att flera gånger ha kommit ut på klipphyllor, där vi tvingades att vända tillbaka, lyc-

kades vi till slut klättra ned till Börsvatn.

Vi hamnade vid en obebodd säterstuga, men ute på sjön styrde en roddbåt mot Kvanmo, den närmaste gården. Någonstans i skogen klämtade en koskälla, och när vi på återvägen hunnit några hundra meter uppåt fjällsidan hörde vi säterjäntan stämma upp en vallåt och locka på kriterterna. Det var nära att vi klättrade ner igen för att få se en människa. Och för att få dricka mjölk. Men vi motstodo frestelsen och återvände till hylldalen, där vi slogo läger för natten.

Nedfraktningen av kanoten från Geitvatn till lägret i hylldalen gick lättare

än vi vågat hoppas. Utför de högsta, snötäckt branterna gick det till och med för lätt — vi fingo hänga vid sidorna av den som kälke gästspelande kanoten och bromsa allt vad tygen och klackarna höll. På tredje dagen satte vi kanoten i Börsvatn och paddlade till Kvanmo, där vi fingo den efterlängtdade mjölken samt ett vänligt bemötande. Följande dag var fredagen den trettonde. Likväl nådde vi före kvällen Ballangen och havet utan missöden. Tjugumilafärden från Stora Sjöfallet till Atlanten var avslutad.

Nixon.

FORTS. FR. SID. 15

och göra iordning vår sedvanliga gröt och choklad.

När så anrättningen var färdig satte vi oss tillrätta på marken och började sleva i oss gröten medan araberna sutto en bit ifrån med bössorna över knäna ifall vi skulle visa oss motspänstiga på något sätt.

Efter det vi så ätit och vilat oss tillräckligt, tecknade vi åt gubbarna att vi voro redo att följa dem. Dessa reste sig upp och så fortsattes kavalkaden och även vi måste gå till fots vilket var ganska påkostande. Till sist kom det lyckligtvis en kärra åkande vägen fram och i denna klättrade araberna upp och på det viset gick det litet fortare fram.

På detta sätt fick vi åter färdas fram i över en timmes tid utan någon mening tack vare deras oförmåga att läsa och nog tyckte vi att spanjorerna åtminstone kunde placera ut vakter som kunde tala ett par spanska ord åtminstone.

Dessutom började klockan bli mycket och solen såg redan ut att vilja krypa ned bakom bergen i väster då det på nytt kom en officer vägen fram som förklarade för dem i kärnan att vi voro hyggligt folk.

Efter ännu en timmes körning hade vi den sista spanska gränsstationen framför oss och på vars tak den spanska flaggan var hissad. Vår ankomst vållade rätt mycken uppståndelse, ty alla soldater, som kunde, kom ned till oss och vi blevo verkligen ordentligt bekikade från alla håll och kanter, medan vi försökte att göra det bästa för att bli förstådda. En av dem klarerade våra pass, så att de skulle vara klara för den franska gränsposteringen.

Det lilla fortet så att säga, ty så skulle man väl ändå kunna kalla det, låg verkligen storslaget, i det att så långt ögat nådde man inte såg så mycket smö en hydda en gång med undantag för den franska posten som syntes långt ned på slätten som en liten vit fläck. Annars var det ingenting

annat än en oändlig slätt som endast begränsades av berg i öster och väster. Det hela var ungefär som vilda västern eller något liknande när man såg de spanska soldaterna komma inridande i campen på sina hästar. Det hela var verkligen så där stiligt att man inte riktigt visste vad man skulle säga eller på vilket ben man skulle stå ännu mindre då kunna ge uttryck för vad man kände . . .

Efter en halv timmes rast voro vi åter klara för ny avfärd och klara att lämna det sista spanska bakom oss. Vi vände oss oupphörligt om för att in i det sista fånga en glimt av stationen där den låg som en yttersta utpost för de spanska besittningarna.

Så försvann till sist det lilla fästet för våra blickar och det sista vi sågo var den vackra spanska flaggan som verkade alldes fögyllt av solstrålarna, efter ett ögonblick försvann även den bakom en kulle och vi hade endast den lilla franska posteringen långt framför oss att titta på.

Slätten var faktiskt mäktig och vi kände oss ynkligt små därute. Men det blev inte tid att stanna eller falla i betraktelser, ty inom en timme skulle det bli mörkt och då borde vi helst hava hunnit fram till den stationen. Vi cyklade också på allt vad tygen höll och sågo till vår glädje hur den blev allt större och större.

Spänningen var naturligtvis stor, ty hur skulle de taga emot oss på den franska sidan. Både Erik och jag hoppades att vi skulle få stanna på fästet över natten, ty vi voro inte vidare pigga på att ligga ute vår första natt i Afrika. Visserligen att det inte fanns vildare djur än schakaler, och dem kunde man lätt jaga bort med stenar om så skulle vara, men trots detta ville vi nog helst komma inomhus.

Efter en timmes körning hade vi kommit så långt att vi tydligt kunde urskilja den lilla vita byggnaden framför oss. Jag

hade trott att det skulle vara flera byggnader, men efter vad vi kunde se var det endast en stor byggnad försett med ett torn och en stor port.

Detta visade sig också vara rätt, ty där fanns verkligen inte mer än en stor byggnad försedd med en stor port och med hög mur omkring gården och huset. Dessutom var det ett ytterst starkt taggträdsstängsel runt huset vilket endast var genomkomligt på ett ställe.

Det var inte utan att man genast kom att tänka på de blockhus som en gång de vita byggde mot indianerna, ty detta liknade verkligen något sådant.

Vi blevo stående en god stund innan någon kom och inte ett ljud hördes bakom den stängda porten. Efter en stunds väntan kom det emellertid en arab ridande över slätten och fram till oss. Vi försökte förklara för honom att vi skulle vidare till Oran, men att vi gärna ville stanna över natten. Han mätte inte riktigt ha förstått oss ty efter en stund kom en sorts korpral ridande och han talade åtminstone litet franska, så att vi kunde göra oss förstådda, men insläppta genom porten blevo vi inte, utan fingo hålla oss vackert utanför.

Korpralen mätte i alla fall inte varit riktigt säker på vad han skulle göra med oss, ty han ringde in till någon högre ort och vi kunde höra ända ut där vi sutto hur han talade med någon i telefonen om oss och undrade han om han skulle tordas låta oss stanna över natten.

Som tur var mätte han fått tillsägelse att låta oss stanna, ty att ge sig vidare ut i natten hade vi inte någon större lust med. I stället fingo vi stiga in på den rymliga gården varefter araberna bommade till den stora porten. Därefter blevo vi uppvisade på ett rum i tornet, där det inte fanns något fönster. Dessutom måste vi ligga på bara trägolvet. Nå, det senare gjorde då inte så mycket, ty hårt hade vi legat förut,

det var bara detta att stänga oss inne på ett rum som verkade motbjudande då man var van att ligga ute i det fria varje natt.

Därför tog jag helt resolut och klev upp på taket och gjorde i ordning en hörna åt oss, ty där var det åtminstone luft tillräckligt och det var huvudsaken, att vi sedan lågo på ett cementtak det spelade ingen roll.

Medan vi ordnat oss däruppe hade det hunnit bliva alldeles mörkt. Kolsvart blev det ju inte, ty både månen och stjärnorna voro uppe. Ingen som inte varit nere i Marocko kan göra sig någon föreställning om vilken stjärnprakt Marockohimmelen uppvisar. Det är något som vida överträffar vår stjärnhimmel, när den är som praktfullast och det ett par gånger om ändå. Även månskenet verkade vackrare än det vi förut varit vana att se. Först efteråt fingo vi höra att det till och med är förbjudet för soldaterna att ligga ute när det är fullmåne, ty den lär utöva någon underlig dragningskraft på folk som inte äro riktigt vana vid det.

Jag tror knappast att vi hade en mer stämmingsfull kväll än den, där på taket

av det lilla franska fästet vid Zaf-kaf, som stället hette enligt kartan.

Nedanföör på gården sutto arbarena hopkrupna vid en eld medan deras två hästar stodo bundna borta vid ena väggen. Uppe på taket sutto vi och kokade vår choklad och tittade ned på våra två väktare, vilka sågo helt fantastiska ut i sina vida kläder. Ännu mer fantastiska sågo de ut tack vare den flämtande elden som ibland lyste upp hela gården och ibland endast pyrde litet grand bland kolen.

Det var en natt som många tusen andra pojkar skulle avundats oss, ty där satt vi två Stockholms-grabbar ensamma med två araber på den yttersta franska posteringen mot Spanska Marocko, det var min själ något som alla pojkar skulle velat vara med om.

Det var så där, att jag inte kunde låta bli att knuffa Erik i sidan och säga:

"Erik, tänk om vi skulle ta och smyga oss på de där två prissarna, binda dem till händer och fötter och langa in dem i det där rummet som de ville att vi skulle ligga i, och vet du vad vi sedan gör?"

"Nej", svarade Erik.

"Jo, förstår du, sedan hissar vi den svenska flaggan här på stängen, det vore väl klämmigt. Då skulle väl fransmännen bli långa i synen om de aldrig förr blivit det."

Erik riktigt kippade efter andan, så förtjust blev han över förslaget, och han framhöll att vi säkert skulle kunna hålla oss i två dagar ty så länge skulle vår sprit till köket räcka. Dessutom voro vi starkt beväpnade med två stora knivar, en korkskruv och en bit stearinljus plus en ask tändstickor, och med den utrustningen skulle vi säkert kunna avslå ett par angrepp.

Som tur var för araberna beslöto vi emellertid att uppskjuta det hela till morgonen. Erik ville ändå inte lägga sig, ty han var genast klar att smyga sig ned med sin gamla kniv och tillfångataga de båda araberna. Till slut lyckades jag få honom att lägga sig till ro och fem minuter senare hördes bara våra och arabernas snarkningar. Då och då stört av att någon av hästarna rödde på sig nere på gården. Även elden hade slocknat och allt var tyst och stilla innanför murarna.

Turisten

som vill se vårt vackra fädernesland gör det bäst pr velociped, men förutsättningen är en både stark och lättgående maskin. Styrkan i Wiklunds velocipeder bevisas bäst av att Svenska Armén de tre senaste åren köpt endast WIKLUNDS och den lätta gången är erkänd sedan snart 35 år tillbaka.

WIKLUNDS

UNGDOMSAVDELNINGEN

Bland eftersommarens allm. idrottshändelser inom Djurgårdens Idrottsförening, märkes ungdomsavdelningens klubbmatch mot I. K. Göta.

Med verkligt fighterhumör ställde våra "coming men" upp mot den fruktade Götaklubben, som fick känna på att även juniorerna inom Djurgården följa sina äldre kamrater på dess marsch mot toppen.

Götas poängvinst blev förvisso övertygande. Men, det var med verklig glädje man noterade att vi hade bästa resultat i spjut och längd, samt tillkämpade oss drawn på 100 och 1500 m. samt diskus, medan Göta med markant överlägsenhet tog hem de övriga grenarna. Tävlingarnas bästa resultat nåddes på 100 m. där Götas lovande sprinterämne Sigv. Holm fick tiden 11,8 noterad. På 1500 m. kom Ragnar Andersson, Djurgården, med en prima överraskning. Från att förut

knappast gått under 5 minuter, placerade han sig nu trea, efter en rasande finish, på den goda tiden 4.36.4. Ragge som skött sin träning målmedvetet bör bli något extra nästa år. Han bör dock därefter vila sig en tid om han skall uppfylla de förhoppningar, som vi ställt på honom. Bland övriga Djurgårdare märktes C. Lindberg och C. A. Thorell. Den förre håvade poäng i diskus, spjut och höjd, den senare vann längdhopp.

Resultat från tävlingarna:

100 m.: 1) Holm, Göta, 11.8, 2) H. Ljungberg, d:o, 12.7, 3) H. Borggren, d:o, 12.8. G. Eklund, D. I. F., Å. Nilsson, D. I. F.

400 m.: 1) N. Bergelin, Göta, 58.2, 2) S. Holm, d:o, 58.7, 3) S. Nilsson, d:o, 59.0.

Bästa D. I. F:are blev C. Straube på 5te plats, tid 59.8.

1500 m.: 1) S. Nilsson, Göta,

4,34,2, 2) B. Jansson, d:o, 4,34,6, 3) R. Andersson D. I. F., 4,36,4.

Längd: 1) C. A. Thorell, D. I. F., 5.56. 2) J. Granath, Göta, 5.31, 3) S. Holm, Göta, 5.25.

Höjd: 1) N. Strömgren, Göta, 1.58, 2) G. Landin, d:o, 1.55, 3) O. Hellberg, D. I. F., 1.50, Å. Nilsson, d:o, N. Persson, Göta, N. Tideström, d:o, Kellerman, d:o, Halme, d:o.

Diskus: 1) Sten Vallberg, Göta, 35.77, 2) C. Lindberg, D. I. F., 33.52, 3) A. Johansson, Göta, 32.01.

Kula: 1) Sven Vallberg, Göta, 12.26, 2) Sten Vallberg, 11.05, 3) G. Persson, d:o, 10.92.

Bästa D. I. F:are på 6:te plats. Resultat 9.67.

Spjut: 1) A. Lindberg, D. I. F., 43.48, 2) G. Landin, Göta, 41.33, 3) Sten Vallberg, d:o, 40.88.

Stafett 4x100: 1) Göta I, 48.3, 2) D:o II, 50.8, 3) D. I. F. I, 50.9, 4) D:o II, 53.

HAR NI HÖRT ...

att man spår en sträng och snörök vinter?
att vi därför skola rusta som aldrig förr?
att medlemsbladet från och med detta nummer troligen ej kommer att bli någon kostnad för föreningen?
att detta givetvis är beroende på att vi alla varje månad tillhandla oss ett nummer av detsamma?
att Hallström, vår orienteringsmästare blir förlagd till Boden efter nyår?
att allm. idrottssektionen bedriver sin in-

omhusträning med en fruktansvärd intensitet och

att resultatet troligen kommer att visa sig redan vid inomhusmästerskapen?

att Gösta Nilsson, A. H:s bror krossat Atlantent?

att Lundquist, föreningens gamla skidsekreterare istället återkommit från andra sidan?

att Bröderna Sandström nu själva tillverkar bandyklubb som troligen kommer att uttränga alla de andra många typerna.

TILL ALLA,

som bidragit med manuskript till detta nummer framföres härmed ett tack och ett välkommen åter.

TILL ALLA

som icke kommit sig för att insända bidrag framföres härmed en uppmaning att bli medarbetare i Djurgårdarnas egen tidning.

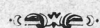
R e d.

Betala dina avgifter till föreningen!

Ring upp 725 26 - N. 319

vid behov av

Vatten och Läskedrycker

Grawensteinerfabriken - Grevgatan 14

SKIDOR av vårt välkända fabrikat användas av alla skidlöpare, som göra anspråk på god placering.

Våra **BANDYKLUBBOR**

säsongens otvivelaktigt mest efterfrågade, ha den korta tid, vi tillverkat dem, blivit mycket populära bland våra bandyspelare.

Vi rekommendera våra bandyrör, handskar, benskydd, bollar samt artiklar för ishockey.

Bröderna Sandströms Sportaffär, Birger Jarlsgatan 23

V I S A

sjungen av Inga Gentzel vid Djurgårdsdamernas traditionella höstfest på Stallmästaregården

*Jag vill mig fatta ganska kort
Blott tala om vår kära sport
Här är väl ingen som ej vet
Man sportar för att ej bli fet.*

*Först ska man lära sig att stå
Och sedan uppå skidor gå
Man uti skogen får ett spår
Och följer med dit skidan går.*

*Man äter därpå — trött o. matt
Den rovan som man nyss har satt
Och som dryck man till sin spis
Suger på en tapp av is.*

*Och när man sen har släckt sin törst
Man kämpar om att komma först
Man ligger i allt vad man tål
Flåsande man går i mål.*

*Till tack för att man varit med
Av Hedjerson man får en sked
På pris ej Djurgården har brist
Ty den får störst som kommer sist.*

*Men den som tar de flesta pris
Det är Fru Sandström givetvis
Ty lika flinkt som hon benen rör
Hon uti klubben ordet för.*

*Vi hoppas att vi ha härnäst
I vår förening varje gäst
Vi ta Er alla i vår vård
Och lär er hur man gör rekord.*

*Vi lär Er att ta första pris
I London, Brüssel o. Paris
Ty i vår Djurgård, märk och minns
gä så'na djur, som inte finns.*

*Nu heja, heja och gå på
I hopp, i löpning äran få
Å sist vi hurra nu ett tag
För vårat Djurgårds-lag.*

Inga Gentzel.

DAGBLADSSTAFETTEN

Denna tävling blev för oss äntligen den framgång, som vi de senaste åren trott och hoppats på. Vårt lag, som för en gångs skull verkligen kunde genomföra tävlingen utan att drabbas av otur vare sig före eller under densamma, lyckades, i den utan gesägelse hårdaste konkurrens som någonsin förkemomiti i denna stafett, uppnå 10:e placering. Det gamla Djurgårdsrekordet slogs med nära två minuter och vi blevo besegrade endast av lag som representerade de verkliga löparklubbar. Det nya rekordet lyder än så länge på 1,06,03,2. Föregående års tid var 1,08,39,3.

I årets lag löpte i följande ordning: N. Landelius, H. Andersson, H. Eriksson, S. Hamner, E. Pettersson, B. Grundberg, K. Lindroth, H. Carlsson, R. Isacson, R. Wahlgren, H. Thorell, G. Roos, N. Westerdahl, A. Ahlstedt, A. Lundin, N. Andersson, H. Wisell, C. Torssell, F. Johansson, N. Nilsson, E. Sterner, H. Persson, N. Bergström, K. Lindh, N. Nordberg, E. Vestman, A. Åsberg, T. Svennberg, F. Lindsjö och G.

Ehmke. Av dessa deltog 19 man i förra årets lag. Det är omöjligt att konstatera hur pass bra alla löpt sina sträckor, men det är säkert att alla gjort sitt bästa och att en hel del löpt över sin form. Från att i början ha legat som 2:a lag avancerade vi så småningom för att vid Stocksund på utväg ligga ungefär 12:e. Sedan växlade väl placeringen ett eller annat pinnhål både åt det rätta och motsatta hållet, men vid Stocksund på hemväg gjorde Persson slag i saken genom att definitivt distansera Uppsala I. F. i kampen om 10:e plats. På hemvägen ökades försprånget ytterligare och i mål skiljde 20 sekunder. Lika mycket var Järva före oss. Det var malörten i glädjebägaren, ty Järva skulle vi helst av alla vilja ha besegrat.

Juniorlaget skötte sig också utomordentligt. Nog visste vi att laget var betydligt bättre än föregående års lag men lagets prestation var dock överraskande god. Placeringen gick ned från 13:e föregående år till 8:e nu och tiden förbättrades från 42,03,4 föregående år till 39,51,9. Hade ej

några av pojkarna svikit vete gudarna om vi inte nått 4:e placeringen, ty det var endast 25 sek. som felade. Laget gick i mål endast 6 sek. efter Westermalm, som av Idrottsbladet tippats som säker trea. Av de som löpte i årets lag få ej mindre än två tredjedelar deltaga även nästa år, så vi kunna vara säkra på att laget då kommer att bli ännu bättre. L.

DEN SPAR HAN HAR.

Det är en maning vi vilja giva Eder. Samla Djurgårdaren och kasta ej bort numren. Djurgårdaren har alltid varit en värdefull publikation och kommer i fortsättningen även att förbli det. Hur många glada stunder har ej medlemsbladet givit eder? Säkertligen många. Kom ihåg att en komplett samling av Djurgårdaren kommer att giva Eder möjlighet att återuppliva många gamla roliga minnen. Låt den bliva en uppslagsbok, vår egen familjebok. Börja därför redan i dag och lägg grundstenen till Djurgårdens familjebok.

Vintersportartiklar

Ensamförsäljare för
UMEÅ NYA SKIDFABRIKS
förstklassiga skidor

A.-B. GEORG A. BASTMAN

H. M. Konungens Hovleverantör
Nybrogatan 1, Stockholm

Djurgårdare
kunna med

fullt förtroende
vända sig till

Adamssons Sjukvårdsaffär

som är den största i sin bransch och därtill
den som har de bästa varorna till lägsta pris

JAKOBSGATAN 22 - STOCKHOLM

Märken * Medaljer

AV ALOIS RITTER'S välkända tillverkning

Gör besparing åt varje klubb — Enär den är billigast

Lämplig Julklapp åt idrottsmän är en

NURMI-MEDALJ

Pris Kr. 3:— + Porto 50 öre

FLEMINGGATAN 1 - STOCKHOLM

För Bilist och Ryttare

är sadelmakaren lika outhärlig.

På mina verkstäder tillverkas förutom de bästa sadelmunderingar även alla för Automobilen erforderliga

SADELMAKERIARBETEN

Största sortiment av alla slags SADELMAKERIARTIKLAR

BENLÄDER, HANDSKAR, MOTORPACKFICKOR

J O H. P A L M G R E N

Sibyllegatan 17 - STOCKHOLM - Tel. 754 67, Norr 73

Livförsäkringsanstalten

FOLKET

Förmånlig

premieåterbäring

FONDER 21 MILJ. KR.

Lekande och lätt

tillryggalägger man
vägsträckorna på

Crescent

CRESCENT är den velociped som gör åkningen nöjsam. Beakta detta o. köp

CRESCENT

Velocipedaktiebolaget

LINDBLAD

Stockholm - Malmö

Äkta Blå Överdragskläder

Byxor, Trikåunderkläder

Fullständig Herrekipering

ARBETAR-BODEN, Tunnelg. 14

Herrar

som sätta värde på stilfullhet i klädseln men ändock billigt, kunna med förtroende vända sig till

AXEL HELLGREN

HERRSKRÄDDERI

SIGTUNAGATAN 11 - STOCKHOLM

Alla idrottsrekord, såväl internationella som svenska återfinnas i

FOLKKALENDERN 1927

Denna med varje år allt populärare årsbok är alltså även

IDROTTSMÄNNENS KALENDER

Folkkalenderns pris är Kr. 2:50

Rekvirera försäljningsvillkor och prospekt från

FOLKKALENDERNS EXPEDITION

TORSGATAN 10 D - STOCKHOLM

Gör Edra julinköp hos oss

MUSIKINSTRUMENT
FOTO * RADIO

Fördelaktig avbetalning

Aktiebolaget Musikdepöten

Götgatan 32 A, Stockholm 4

Filial: S:t Eriksgatan 84

Djurgårdare!

VID INKÖP AV PRISER GYNNA

B. H. EDLUNDS

SILVERFABRIK

32 MÄSTERSAMUELSGATAN 32

TELEFON NORR 96 89

Konditori-Bageri

Skepparegatan 29 - Tcl. 709 76

Rekommenderar sin specialtillverkning av

Gott Kaffebröd, Wienerbröd, Bakelser

och Tårtor

Högaktningfullt ESTER DOMINICUS

UFAMÄRKET — KVALITETSMÄRKET I FILM-REPERTOAREN

»En valsdröm», »Varieté», »Faust», »Sista skrattet» voro Ufafilmer — »De samman-svurna», en mönsterfilm i äventyrsgenren nu på S. F.-teatrarna

I en Idrottsmans

dagliga träning finnes ingenting effektivare än en »Spiros» muskelstärkare, Sveriges äldsta och mest erkända apparat av detta slag. Den skiljer sig från alla andra genom sin hållbarhet, spänstighet och elegans.

Med apparaten, som levereras helförnicklad och i kartong, följer ett svenskt gymnastik-schema med ändamålsenliga och intr. övningar.

Försök en »Spiros» och Ni använder aldrig någon annan apparat. Se till att namnet »Spiros» finnes stämplat på apparaten.

PRIS: Kr. 6:50 med 3 fjädrar; Kr. 8:— med 4 fjädrar.

Vid större order rabatt. — I sportaffärerna och direkt från

Fjäderfabriken SPIROS, Hantverkaregatan 31 D

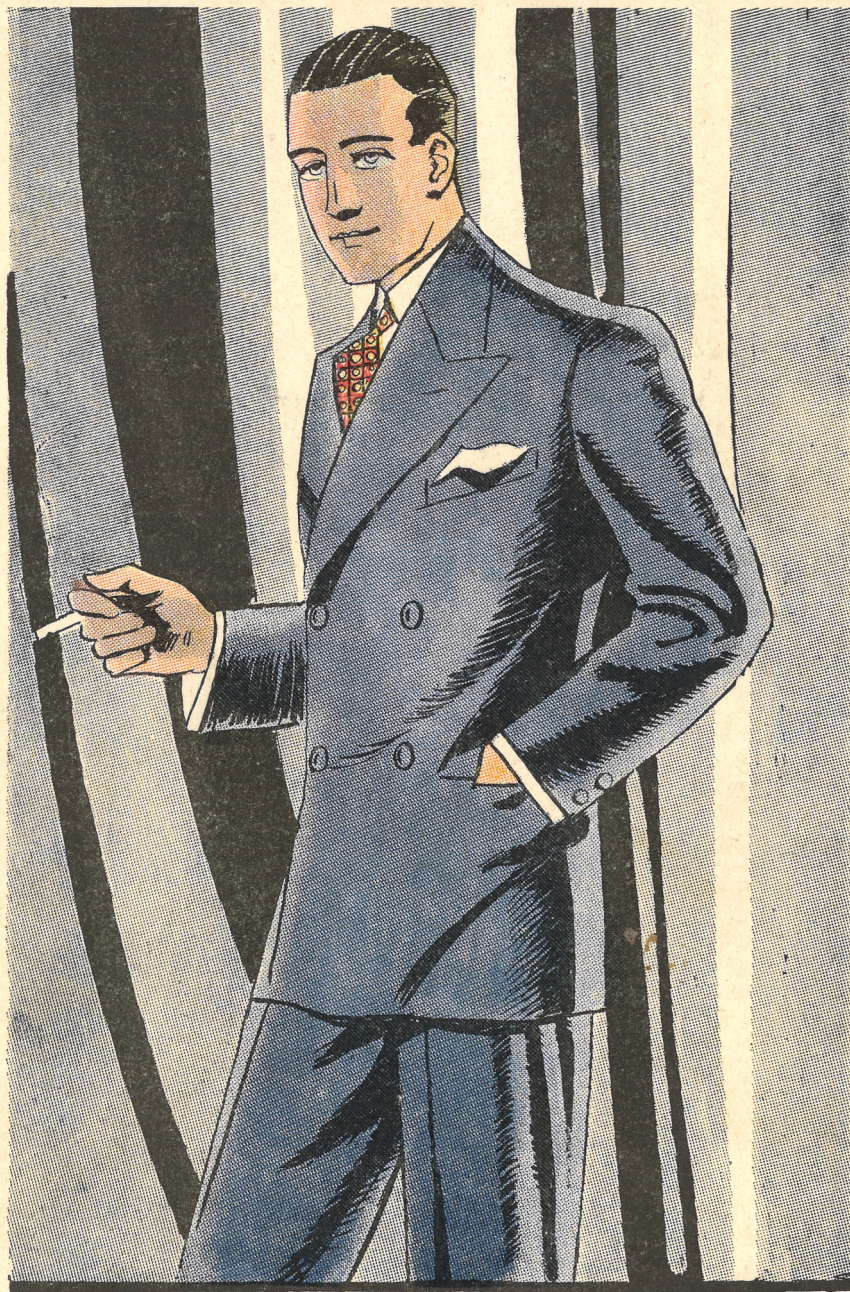
STALLMÄSTAREGÅRDEN

FÖRSTKLASSIGT UTVÄRDHUS

Klubb- ooh festväningar, rymmande 15—300 personer, rekommenderas

MUSIK OCH DANS

BESTÄLLNINGSTELEFON VASA 42 50

Alla idrottsmän bära den populära kvalitetskostymen
KABOMS BLÅ EXTRA

av slitstark prima mörkblå kamgarnscheviot. Foder och tillbehör äro av bästa kvalitet, arbetet det mest omsorgsfulla, snittet är — precis vad en modern herre önskar och kräver. Priset dock endast Kr. 95:—

Hos

***Paul U. Bergströms* ^{A/B}**

13 Hötorget

74-78 Drottninggatan

Hornsgatan 54

Pris 50 öre